

Chương thứ mười (tt)

BẢO KIỂM KIM LONG

Tiếng than oán của tam sư thúc khiến Toàn Cơ mơ hồ cảm nhận sự bất hạnh đó đã quá cận kề ! Không tự chủ, Toàn Cơ cất giọng run rẩy hỏi :

– Mối đe dọa lớn nhất đối với bốn phái hiện giờ, chính là sự xuất hiện của vị thiếu hiệp tự nhận là di mệnh truyền

nhân của gia mẫu ! Không lẽ điều bất hạnh mà tam sư thúc đang muốn nói là có liên quan đến gia mẫu ?

Tam lão đạo tỏ vẻ chán chường :

– Nếu không phải thế, ta đâu đến nỗi thất vọng như bây giờ ?

Toàn Cơ kêu lên :

– Như vậy, kẻ đã gây ly tán cho song thân tiểu diệt đúng là người của bốn phái sao ?

Tam lão đạo không giấu được tâm trạng sợ hãi :

– Dù sao, tất cả vẫn còn trong vòng nghi vấn ! Người chóe quá xúc động đến vậy !

Toàn Cơ lại buông phịch người vì chán nản !

Bất ngờ, Toàn Cơ nhảy nhồm lên, chỉ mới ngồi vào một tấm bồ đoàn không chọn trước :

– Ô hay ! Bên dưới tấm bồ đoàn này dường như có vật lạ !

Tam lão đạo lập tức nhảy dựng lên :

Tam lão đạo hỏi hả bảo :

– Không sai ! Đó chính là bảo kiếm Kim Long, trước kia Kim Long Kỳ Nhân vẫn mang bên mình !

Đoạn, Tam lão đạo lại bảo :

– Kim Long bảo kiếm rất sắc bén, người có cầm lấy nhớ phải cẩn trọng !

Nghe thế, Toàn Cơ thật sự cẩn trọng như lời nhắc nhở của tam sư thúc !

Đến nỗi, Toàn Cơ quá chậm tay, không kịp nhặt lấy bảo kiếm, do có kẻ nhanh tay hơn !

Vút !

Một bóng nhân ảnh lao phớt qua, rồi sau đó vội lao đi mất dạng ! Y chỉ lưu lại một tràng cười thật dài, thật dài.

– Ha... Ha...

Toàn Cơ ngơ ngẩn, chỉ có thể buột miệng buông ra một câu :

– Lại là y chăng ?

Cũng ngơ ngẩn không kém, Nhị lão đạo sau một lúc lâu yên lặng giờ bỗng nhiên lên tiếng :

– Không phải y ! Người đến sau có khinh thân pháp khá cao minh, không

phải tên súc sinh đã lấy đi Bảo Điện !

Toàn Cơ giật mình :

– Tên súc sinh ? Nhị sư thúc như đã biết rõ ai là kẻ đã lấy đi Bảo Điện ?

– Nhị lão đạo như biết đã lỡ lời, vội xua tay :

– Đừng nhắc đến y nữa ! Người hãy xem xét lại, ở dưới chỗ đó Kim Long Kỳ Nhân còn lưu lại điều gì khả nghi chăng ?

Toàn Cơ dù đang trong tâm trạng hết sức nghi hoặc vẫn tuân theo mệnh lệnh của nhị sư thúc !

Thoạt nhìn phớt qua nơi đã từng bị tám bồ đoàn che phủ, Toàn Cơ vội bẩm báo :

– Ngoài dấu vết do Kim Long bảo

kiếm lưu lại, như không còn dấu vết nào khác !

Nhị lão đạo tuy kinh ngạc nhưng vẫn bảo :

– Không có à ? Người mau xem lại, có thể đã bị lớp bụi che phủ !

Toàn Cơ nhìn lại và phải thừa nhận nhị sư thúc quả tinh ý ! Dò tìm bộ đoàn vẫn ở nguyên vị như lúc đầu được đặt để và đã trải qua không biết bao nhiêu thời gian nên ngay bên dưới quả nhiên có lớp bụi khá dày ! Chính dấu vết lưu lại của bảo kiếm Kim Long đã minh chứng điều đó !

Toàn Cơ gạt đầu, sau khi gạt nhẹ lớp bụi :

– Đúng như nhị sư thúc đoán !

Kim long kỳ nhân có lưu tự ở đây !

Tam lão đạo nôn nóng :

– Lão nói những gì ?

Toàn Cơ dĩ nhiên đã đọc qua nhưng khi nghe tam sư thúc hỏi lại ngập ngừng không dám nói ! Chỉ khi Tam lão đạo thúc giục một lần nữa, Toàn Cơ đành phải tóm tắt nguyên ý của lão Kim Long đã lưu :

– Đại ý lão tình cờ nghe biết về Kim Long Thượng Nhân ! Lão ngưỡng mộ tìm đến và phải thất vọng vì sự thật lại khác với những gì được nghe ! Sau cùng, lão bảo lão có lưu lại Kim Long Ngũ Báu. Và người nào tìm được Ngũ Báu sẽ là truyền nhân của lão ! Lão khuyến cáo bốn phái chớ để võ học của thượng nhân bị

thất truyền ! Và nếu bốn phái không ngăn ngại, lão muốn hậu nhân của Nhị Long so tài cao hạ !

Nhị lão đạo đưa mắt nhìn mông lung cùng với những lời lẩm bẩm khá mơ hồ :

– Khi lão cùng mọi người chiết chiêu, ta đã nghĩ đó là cách lão khoa trương võ học ! Nào ngờ, lão đã lên lưu tự, chẳng một ai hay biết ! Bản lãnh này còn ai dám đối địch ?

Toàn Cờ kinh nghi định hỏi những Tam lão đạo đã hỏi trước :

– Nhị sư huynh muốn nói lúc lão giao đấu với thất tinh trận của bọn ta, lão vừa ra chiêu vừa có bộ dạng hoa mỹ, đó là lúc lão vận dụng chỉ lực cách không để

lưu tự sao ?

Nhị lão đạo sức tĩnh vội đáp :

– Nếu tam sư đệ nhớ lại những diễn biến ở lần đó, tất phải thừa nhận đó là lúc lão lưu tự ! Nghĩ lại, thật hổ thẹn cho bọn ta có mắt mà như mù, bị đối phương cười chê tận mũi má không hay !

Tam lão đạo sau khi gẫm lại mọi việc, bất ngờ quát mạnh một kinh xuống nền.

Chát !

Và Tam lão đạo bật quát :

– Hừ ! Nếu chẳng phải do tên súc sinh có tà ý, Bảo Điện Thượng Thanh lần đó không thất lạc, sáu ngàn ấy năm ngâm nhục nuốt hờn, dù bây giờ lão Kim Long nó có hiện thân bọn ta đâu việc gì phải

sợ chứ ! Thật tức chết đi được !

Một lần nữa lại nghe đến ba chữ "tên súc sinh", Toàn Cơ không thể không hỏi :

– Tam sư thúc muốn ám chỉ ai ?
Có phải người vừa uy hiếp tiểu diệt, sau đó đã lấy đi Bảo Điển ?

Đang hậm hực, lão quát :

– Không phải y thì còn ai vào đây ?
Không sớm diệt trừ y và thu hồi Bảo Điển, bốn phái còn mong gì tìm được chỗ đứng trên giang hồ ?

– Y là ai ? Cũng là đệ tử bốn phái ư ?

Nghe Toàn Cơ hỏi có vẻ cả quyết, cả hai lão đạo biết khó thể giấu được nữa bèn nói hết ra !

Nhị lão đạo gật đầu :

– Y là tiểu sư thúc của người, kẻ mà hai mươi năm trước bọn ta ngỡ đã chết !

Toàn Cơ bàng hoàng :

– Nhị sư thúc muốn nói Diệp Vân phản đồ, hai mươi năm trước đã bị gia sư truất phế võ công, sau đó hạ lệnh hành xử tru diệt ?

Tam lão đạo giận đến đỏ mặt tía tai :

– Chính là y ! Ta thật không ngờ y không những không chết mà còn có ý đồ hủy diệt bốn phái !

Toàn Cơ ngơ ngác :

– Chuyện xảy ra hai mươi năm trước, tuy tiểu diệt không được biết có sự

nhưng vẫn nhớ người được lệnh hành xử
y chính là tứ thúc tổ ! Không lẽ tứ thúc tổ
cố tình buông tha ý ?

Nhị lão đạo thở dài :

– Bọn ta cũng vừa nghĩ như người !
Y không thể sống nếu tứ thúc tổ của
người chấp hành nghiêm lệnh của chuồng
môn ! Bây giờ nghĩ lại, ta chợt nhớ thái
độ của tứ thúc tổ người vào lúc đó, cũng
như trước kia nữa thật đáng nghĩ !

Tam lão đạo lại quật kinh chan
chát vào nền đá, khiến không ít tấm bổ
đoàn vốn đã quá cũ kỹ phải bị vỡ tung
tóc :

– Việc đã xảy đến như thế này,
nhị sư huynh còn gì nữa phải nghĩ ngơ ?
Chính tứ sư thúc vì không được sư tổ

chọn làm chuồng môn đã luôn có thái
độ bất phục ! Sau đó, nhân Kim Long
Kỳ Nhân xuất hiện, biết Bảo Điện
Thượng Thanh là di học thượng thặng
của Kim Long Thượng Nhân, chính tứ sư
thúc đã lên giấu Bảo Điện ở ngay đây !
Hừ ! Không may cho lão, ngay sau đó
lại xảy ra chuyện U Minh Thần Cơ, mọi
người bấy giờ phát giác Bảo Điện bị
mất, lão tuy lấy được nhưng không dám
luyện !

Toàn Cơ nhú mày nghĩ ngợi :

– Chậm đã ! Phải chăng tam sư
thúc muốn nói chính tứ thúc tổ sau khi
ngắm ngấm trái lệnh và lên buông tha
cho Diệp Vân phản đồ, đã diêm chỉ nơi
cất giấu Bảo Điện cho Diệp Vân ?

Tam lão đạo thở phì phì :

– Người đoán đúng rồi ! Bằng không, tại sao hai lần đã lén vào đây, y không lấy đi bất cứ vật gì ngoài Thương Thanh Bảo Điện ? Và y đã làm cho bọn ta phải nghỉ vật y muốn tìm chính là di vật của Kim Long Kỳ Nhân !

– Nói vậy, việc Bảo Điện thất lạc là do tứ thúc tổ ?

– Không sai !

– Tại sao tứ thúc tổ ngay sau đó không cao bay xa chạy cùng với Bảo Điện ?

– Tứ thúc tổ người là hạng thâm trầm ! Lão sẽ không mạo hiểm nếu biết việc khó thành !

– Nhưng lúc đó nào có ai nghi ngờ

tứ thúc tổ là người hạ thủ ?

– Hừ ! Tuy không ai biết nhưng từ khi lão vì có dấu hiệu bất phục phải sớm vào Dưỡng Tâm Viện thanh tu, chúng môn vẫn luôn cho người ngấm ngấm giám sát !

– Nhưng rốt cuộc tứ thúc tổ cũng trộm được Bảo Điện ?

– Hừ ! Lão đắc thủ vì lúc đó xảy ra chuyện U Minh Thần Cơ ! Người chó quên điều đó !

– Nói như vậy, suốt mười năm sau đó tứ thúc tổ vẫn âm ức nhìn Bảo Điện ở ngay trong tầm tay nhưng không được chạm đến !

Tam lão đạo cười lạt :

– Đó chính là điều luôn làm bọn

ta nghi ngờ, như nhị sư thúc người đã nói ! Không như bọn ta, lão chẳng mấy khi đi khỏi nơi lão vẫn ngồi toa thiền. Có ai ngờ Bảo Điển được lão giấu ngay phía dưới.

— Có công trộm Bảo Điển nhưng không được luyện, tứ thúc tổ chắc phải oán hận !

— Còn gì nữa mà không oán hận ? Thế mới biết sư phụ người thật là lầm lẫn khi giao Diệp Vân cho lão tự thân hành xử ! Những oán hận của lão cộng với những oán thán của Diệp Vân, chẳng trách y đang tìm cách hủy diệt bốn phái !

— Nhưng sao tứ thúc tổ lại chọn Diệp Vân ? Giữa họ nào có gì liên quan ?

Tam lão đạo giải thích :

— Ngưu tìm ngưu, mã tìm mã ! Một người luôn có ý tưởng bất phục nhưng không đủ dũng lược tạo phản, kẻ đang bị quy kết cho hai chữ phản đồ ! Lão chọn Diệp Vân là đúng !

Toàn Cơ chợt hỏi :

— Diệp Vân đã gây nên tội tày đình gì ?

Nghe Toàn Cơ hỏi, Tam lão đạo đang huyền thiên phải chợt dạ và ngậm miệng !

Kinh nghi, Toàn Cơ suy nghĩ thật nhanh rồi bất ngờ hỏi :

— Tam sư thúc có nỗi hành vi của Diệp Vân là nỗi bất hạnh cho bốn phái ! Và sự bất hạnh đó lại có liên quan đến

truyền nhân của gia mẫu ! Phải chăng cái chết của gia phụ có liên quan đến Diệp Vân ?

Tam lão đạo quát mắt :

– Người...

Nhưng Nhị lão đạo đã xen vào đúng lúc :

– Diệp Vân đã xuất hiện, chuyện này trước sau gì cũng vỡ lở ! Tam sư đệ nên nói cho Toàn Cơ biết, để y tự liệu lý !

Tam lão đạo thở dài :

– Mọi việc tưởng đâu đã chôn sâu vào lòng đất lạnh cùng với cái chết của Diệp Vân ! Y không chết khiến mọi việc cũng phải sống lại ! Toàn Cơ ! Tuy Diệp Vân không trực tiếp giết phụ thân ngươi nhưng chính Diệp Vân vì quá mê luyện

nhân sắc của Thần Cơ nên đã cố tình bày mưu thâm độc hầu hạ nhục mẫu thân ngươi.

Toàn Cơ cau mày :

– Mê luyện nhưng lại muốn hạ nhục ? Chuyện như thế nào, tam sư thúc ?

– Y không đủ năng lực hoặc cường bách hoặc hãm hại Thần Cơ, y bèn vờ kết thân với Tam Thủ Thư Sinh ! Tam thủ thư sinh vốn là phường hạ tiện như đã nói, gã nghe Diệp Vân bày kế hợp với tâm tính của gã nên thuận tình !

Toàn Cơ nôn nóng :

– Bày kế cho gia phụ ? Phải chăng chính gia phụ đã tự ý bỏ đi, chẳng phải do ai khác uy hiếp ?

Tam lão đạo lắc đầu :

– Lần này người đoán sai rồi ! Kế của Diệp Vân xảy ra từ trước, lúc Thân Cơ chưa một lần để mắt đến phụ thân người kia !

Toàn Cơ tròn xoe hai mắt :

– Rốt cuộc là kế gì ? Hay là...

Thấy Toàn Cơ không dám nói tiếp, Tam lão đạo ái ngại :

– Có lẽ người đã đoán ra ! Không sai ! Phụ thân người được trời phú cho dáng vẻ hơn người lại có mồm mép lanh lợi ! Diệp Vân đã bày kế, bảo phụ thân người tìm cách chinh phục mẫu thân người ! Gã thuận tình và bắt chấp đã có thể tử, cuối cùng vẫn chinh phục được Thân Cơ !

Toàn Cơ bất giác rít lên giận dữ :

– Thật là dễ tiện !

Tam lão đạo xót xa :

– Người mắng phụ thân người ?

Toàn Cơ run run khoe miệng :

– Tiểu diệt biết điều đó là không đúng ! Nhưng kể cả gia phụ lẫn Diệp Vân là kẻ chủ sử, cả hai đều đáng bị gọi như vậy !

Nhị lão đạo cất giọng buồn buồn :

– Việc xảy đến cho lệnh đường, hoàn toàn ngoài ý nghĩ của bọn ta ! Chỉ sau này, khi biết lệnh tôn đã mất, người trở thành kẻ tứ cố vô thân phải nương nhờ vào bốn phái, Diệp Vân vì quá hỷ hưng vô tình nói lộ ra mọi việc ! Sư phụ người nghe được, dùng quyền chưởng môn buộc Diệp Vân phải cung xưng !

Tam lão đạo tiếp lời :

– Ý của sư phụ người chỉ muốn xoa dịu nỗi bi thương của lệnh đường, hi vọng qua Diệp Vân tìm được kẻ đã hãm hại phụ thân người ! Nào ngờ Diệp Vân chỉ là người bày kế lúc đầu, chuyện về sau Diệp Vân không hề biết đến !

Toàn Cơ kêu toáng lên :

– Tiểu diệt không tin ! Toàn Cơ không tin ! Nếu y đã bày độc kế thì cũng chính y sau này vì muốn thỏa mãn lòng ganh tức hạ tiện đã hạ thủ gia phụ !

Tam lão đạo trầm giọng :

– Người nói không sai ! Vẫn có hạng người như người nói, vật không chiếm được lại bị kẻ khác tuy không có công nhưng vẫn chiếm hữu, rất có thể

Diệp Vân phải hạ thủ ! Rất tiếc, khi sự việc xảy ra, Diệp Vân vẫn ở tại sơn môn ! Và sau này, cho dù được sư phụ người hứa sẽ tha chết, y vẫn khăng khăng thà chết vẫn không nhận ! Qua đó đủ minh chứng Diệp Vân chỉ có tội lúc đầu ! Lệnh tôn không do Diệp Vân hạ thủ !

Toàn Cơ gục người tuyệt vọng :

– Thật không ngờ tiểu diệt lại có một thân thể tử nhục như vậy !

Nhị lão đạo cất giọng gay gắt :

– Người không được nói xàm ! Đối với mọi người, người vẫn có thân sinh phụ mẫu ! Tuy phụ thân người là kẻ không ra gì nhưng mẫu thân người lại là một nhân vật luôn được ngưỡng mộ !

Người không được mặc cảm về thân thể của người ! Trái lại, kể từ lúc này, người càng phải toàn tâm ý truy tìm kẻ đã giết lệnh tôn ! Cùng với truyền nhân của lệnh đường, người phải cho mọi người biết uy danh của U Minh Thần Cơ chỉ có hơn chứ không thể kém !

Ngước mắt nhìn lên, Toàn Cơ kinh ngạc :

– Ý của nhị sư thúc là...

Nhị lão đạo bảo :

– Bảo Điển đã mất, khi hay tin này chắc chắn Thiên Ma Giáo sẽ buông tha Toàn Bạch. Còn di vật của Kim Long Kỳ Nhân cũng đã mất rồi, sẽ không còn ai đến quấy nhiễu bốn phái nữa ! Do đó, người chẳng còn việc nào khác ngoài

những việc như ta vừa nói ! Đi đi, Toàn Cơ ! Danh có chính thì ngôn mới thuận ! Đừng để ai có cơ hội xem người là kẻ chẳng ra gì như đã xem phụ thân người trước kia !

Thấy Toàn Cơ còn chần chừ, Tam lão đạo vội bảo :

– Diệp Vân đáng tội chết ! Người chẳng thể không giết y ! Bảo điển phải thu hồi, phi người không ai làm được ! Còn chờ gì nữa mà người không chịu đi ?

• Đáp đầu, lạy tạ, Toàn Cơ đành phải để rơi lệ anh hùng :

– Nhị sư thúc, tam sư thúc ! Tiểu diệt xin bái biệt ! Mọi việc còn lại, mong nhị vị sư thúc tự thu xếp !

Gật đầu, Tam lão đạo vội căn

dẫn :

– Để tiện bề dò xét, tạm thời lúc này người đừng xem người là người theo đạo Tam Thanh ! Hãy cải dạng như người phạm tặc ! Đạo là đạo tại tâm ! Người nhớ chưa ?

Chương mười một

THẤU CỐT LOẠN PHONG TY

– Ha... Ha... ! Rốt cuộc người cũng đến ! Bốn Giáo chủ ngũ người đã cao bay xa chạy như loài rùa chỉ biết thụt đầu vào cổ !

Tràng cười cùng câu nói mai mỉa của lão Giáo chủ Bạch Phát khiến trang

thư sinh thêm lạnh mặt !

Y ngược nhìn lão Giáo chủ !

Hai bên lão vẫn là hai lão nhân, thuộc hạ của lão và đã từng mở miệng gọi lão Lộ hộ pháp đã bị y sát hại là lão đại !

Tuy thế, trong mơ hồ, y thậm đoán lực lượng của Thiên Ma Giáo không chỉ có ba người bọn họ !

Y trầm giọng :

– Dù là muộn nhưng một khi kẻ hèn này đã bảo đến tất phải đến ! Nào, lão có bao nhiêu thử đoạn hãy giở hết ra xem nào !

Lão Bạch Phát Giáo chủ lại há rộng miệng cười vang :

– Ha... Ha... ! Tiểu tử quả có khí

phách hơn người sao người không lưu danh để sẵn sàng đón nhận cái chết ?

Tràng cười với ý khỏa lấp của lão Giáo chủ Thiên Ma Giáo vừa lọt vào tai, trang thư sinh lập tức quát :

– Ta thừa biết lão có thừa thời gian để sắp đặt cạm bẫy ! Nào ! Thuộc hạ của lão đâu ? Chẳng phải bọn chúng đang mai phục quanh đây sao ?

Lão ngưng cười, quắc mắt nhìn đối phương :

– Khá lắm ! Tiểu tử ngươi xem ra cũng không kém tâm cơ ! Đã thế, bốn Giáo chủ đành phải chịu ý ngươi vậy !

Dứt lời, lão bất ngờ vỗ tay làm hiệu :

– Hiện thân nào ! Đối phương đã

biết sự cổ mặt của bọn người, chớ để đối phương thất vọng !

Màn đêm đen tuy vẫn còn dày đặc nhưng với mục lực tinh, tường trang thư sinh cũng dễ dàng nhìn thấy bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo âm thầm xuất hiện như những bóng ử linh !

Quả nhiên lão Giáo chủ Bạch Phát đã cho bọn chúng mai phục sẵn ! Và với lực lượng hiện giờ, lão như đang nắm chắc phần thắng !

Trang thư sinh tuy thế vẫn không nao núng !

Y ung dung cho tay vào bọc áo . Và khi lấy ra, trên tay y bỗng có thêm một thanh đoản kiếm với chiều dài chưa bằng nửa chiều dài của những thanh

trường kiếm khác !

Thanh đoản kiếm trên tay y tuy không có điểm gì nổi bật hoặc là có những đặc điểm khác thường để nhận dạng, nhưng chẳng hiểu sao lão Giáo chủ Bạch Phát vừa nhìn thấy liền buột miệng kêu thất thanh :

— Người là truyền nhân của U Minh Thần Cơ ?

Tiếng lão kêu tuy khá lớn nhưng so với tiếng quát tiếp đó của trang thư sinh, tiếng kêu của lão vẫn không lớn bằng và đặc biệt vẫn không kinh ngạc bằng ! Trang thư sinh thật sự kinh ngạc khi phải quát thật lớn :

— Sao lão biết điều này ? Ta chưa hề nói đến lai lịch sư thừa kia mà ?

Không một lời giải thích cũng chẳng có lời nào hỏi đến tính danh của đối phương như lúc mới rồi đã từng dò hỏi, lão Giáo chủ bất ngờ phát tay buông lệnh :

– Động thủ ! Kẻ nào giết được tiểu tử sẽ được bốn Giáo chủ trọng dụng !

Bình sinh, mỗi người đều vì lợi mà hóa nên u mê ! Và nếu lợi đó có cả danh đi kèm, người hám lợi hám danh có thể sẵn sàng mạo hiểm bất chấp sinh mạng !

Bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo vừa nghe lời hứa trọng dụng của đích thân Giáo chủ nói ra, tất cả cùng ào ạt xông lên !

→ Giết !!

– Phải cho tiểu tử nếm mùi lợi hại

! Tiến cả lên nào !

Khí thế của bọn chúng với nhân số đông vô kể thật là lợi hại !

Nhưng, khí thế đó ngay lập tức bị dập tắt khi trang thư sinh nọ tuy đơn thân độc lực nhưng vẫn không hề nao núng với câu quát hàm chứa đầy sát khí được buông ra :

– Hóa ra sự lợi hại của Thiên Ma Giáo chỉ dựa vào số đông ? Nếu vậy, ta dù có lăm sát vẫn không lỗi đến đất trời ! Nạp mạng mau !

Toàn thân y lập tức nhòe đi, lại được thêm bóng đêm đen hỗ trợ, khiến lão Giáo chủ Bạch Phát phải một phen vừa kêu hốt hoảng :

– Vạn Quỷ Ảnh Loạn Pháp ? ! !

Không được rồi ! Nhị hộ pháp, tam hộ pháp ! Chúng ta cũng phải động thủ thôi !
Nào !

Vút ! Vút ! Vút !

Lão Giáo chủ và hai lão kia cùng động thân vào, hi vọng kịp ngăn cản một trường thăm sát sắp xảy đến cho chúng giáo đồ !

Nhưng, tiếng quát của trang thư sinh đã vang lên ! Và bóng nhân ảnh của y cứ như những tia chớp loạ lỏa lúc đông lúc tây, khi nam khi bắc.

— Bọn người phải chết !

Ào... Ào...

Và thế là hàng loạt những tiếng kêu rú liên vang lên khắp nơi, làm náo loạn cả một góc trời.

— A... A...

— Ma... ! Y là ma, chẳng phải người ! A... A...

Hự ! Hự !

Oa ! Oa !...

Mục kích chúng giáo đồ ngay loạt xuất quần đầu tiên đã tổn thất non nửa, lão Giáo chủ găm lên phần nộ :

— Tiểu tử quả độc ác ! Bồn Giáo chủ quyết phân thân người thành trăm nghìn mảnh vụn ! Xem chừng !

Ào... Ào...

Lão vừa nhận định được phương vị của đối phương, hai ngọn kinh cực kỳ uy mãnh liền được lão tận lực quật ra !

Không chậm, hai lão nhân kia cũng lao đến góp phần :

– Cuồng ma mau nạp mạng !

– Tiểu tử chớ quá lộng hành ! Đờ !

Ào... Ào...

Vù...

Trang thư sinh nọ đang lúc hào khí tỏa ra ngùn ngụt nào ngần ngại việc chạm chiêu ! ?

Y chuyển đoản kiếm sang tả thủ và lập tức quét ra hữu kinh :

– Muốn ta nạp mạng ư ? Không dễ thế đâu ! Đờ này

Âm ! Âm ! Âm !

Một mình đương cự với ba loạt kinh gồm sáu chiêu của địch nhân, nội lực của trang thư sinh quả thâm hậu !

Y chỉ đảo người vài lượt, sau đó đã ổn định hạ bàn !

Điều đó khiến lão Giáo chủ và hai lão kia tuy chiếm thế thượng phong nhưng vẫn phải thất kinh kêu loạn :

– Người làm sao có được nội lực này so với niên kỷ ? !

– Ái chà ! Tiểu tử quả lợi hại ! Đành phải dùng độc thủ thôi, Giáo chủ !

Nhưng trang thư sinh nọ đã thần tốc lao đến với đoản kiếm kịp chuyển sang hữu thủ :

– Muốn dùng độc thủ ư ? Muộn rồi ! Đờ !

Véo...

Nhìn chiêu kiếm tỏa ra sát khí ngụt trời, lão Giáo chủ Bạch Phát gầm vang :

– Quỷ Kiếm U Minh vị tất đã lợi

hại ! Xem chuông !

Ào...

Cùng với kinh lực thoát đi, từ hữu chuông của lão cũng loang loáng xuất hiện những mảnh hàn quang nhỏ li ti !

Chúng được phóng đi với lực đạo cực mạnh tạo thành những tiếng kêu rít loạn cuồng !

Như biết trước Giáo chủ phải thi triển chiêu chuông này, hai lão kia vừa nhanh chân thối lùi vừa gào lên những lời dắc ý.

— Người gặp phải Thấu Cốt Loạn Phong Ty rồi !

— Ha... Ha... ! Độc thủ này của Giáo chủ đến Đại La Kim Tiên cũng phải bó tay, nói gì đến tiểu tử !

Viu... Viu...

Trang thư sinh bất giác nhú mày nhìn vô số những mảnh hàn quang ung dung lao vượt qua những kẽ hở của chiếu kiếm y đang thi triển !

Tuy có không ít những mảnh hàn quang phải chạm vào chiếu kiếm lẳng lẽ và bay bắn đi tứ hướng nhưng số còn lại đã lao vượt qua vẫn là khá nhiều !

Biến sắc, trang thư sinh hồi hải vung tả thủ, hất bừa một kinh, hy vọng sẽ ngăn chặn những mảnh hàn quang vừa lao vượt qua chiếu kiếm !

Ào...

Thật lạ ! Gặp phải kinh phong uy mãnh những mảnh hàn quang thay vì bị hất bay đi thì ngược lại, chúng chỉ xoay

tít ở trong đó và thân nhiên thẳng tiến !

Chực nhớ đến năm chữ : Thấu Cốt Loạn Phong Ty, y vút hiểu độc thủ này của lão Giáo chủ phải có điểm lợi-hại dị biệt !

Càng gặp trở lực hung hãn từ chưởng phong chúng không những không bị đẩy tạt đi mà còn càng trở nên lợi hại !

Tình thế vốn cấp bách, y không đủ thời giờ để nghĩ cách chế ngự ! Lập tức, y quát lên giận dữ :

— Sau tám năm không gặp, không ngờ lão luyện được thủ-pháp tối độc này ! Hừ !

Vừa quát, y vừa vận dụng khinh thân pháp Vạn Quỷ Ảnh !

Vút !

Những mảnh cương ty lấp lánh hàn quang đang hung hãn quay cuồng chọt mắt đi đối tượng. Chúng lao vút vào chỗ trống không và tiếp tục bay đi mãi !

Trò đời thật nực cười, bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo tuy mới thoát thảm trạng nhờ có Giáo chủ can thiệp, chúng hớn hờ đứng vây quanh chờ xem kết cục bi thảm chắc chắn sẽ đến với trang thư sinh, nhưng chính chúng lại lâm tử cảnh vì độc thủ của Giáo chủ !

Những mảnh Thấu Cốt Loạn Phong Ty do lão Giáo chủ triển khai vì mất đối tượng truy kích nên theo đà lao loạn xạ vào bọn giáo đồ !

Viu... Viu...

Chúng nhận ra nguy hiểm vút tăn

ra thật nhanh :

- Chạy !!

- Ôi ! Chúng ta chết mất !?

Nhưng, có khá nhiều tên vẫn không thoát khỏi số chết.

- A... A....

- Sao lại là... ! Hự !

- Giáo chủ !! Hự !!

Trong khi đó, lão Giáo chủ vẫn chú mục chờ đợi kết quả, phát hiện trang thư sinh dù kịp thi triển Vạn Quỷ Ảnh Loạn Pháp nhưng vẫn bị một mảnh cương ty cắm vào khuỷu tay hữu !

Phấn khích vì điều này, lão như không màng đến bọn giáo đồ vừa vô tình bị độc thủ của lão sát hại !

Lão há hốc mồm cười vang :

- Ha... Ha... ! Tiểu tử đã bị trúng Lãnh Huyết Truy Hồn Độc ! Bồn Giáo chủ có thể ăn ngon ngủ yên rồi ! Ha... Ha...

Không chờ nghe câu này, trang thư sinh nọ ngay khi bị nhối nhẹ ở khuỷu tay và sau đó là một tia lãnh khí cực mãnh chợt xuyên thấu vào đan điền, đã biết đang lâm nguy !

Thần tốc, y thu vội thanh đoản kiếm vào lòng, tung người lao thật nhanh vào lão Giáo chủ Bạch Phát.

- Thủ đoạn thật hèn hạ ! Đờ !

Vù...

Y xuất phát tả kinh với chiêu chưởng toát đầy hàn khí !

Mục kích chưởng pháp với khí thế cực kỳ lợi hại của đối phương, lão Giáo

chủ chỉ còn biết kêu lên vẳng trời :

— Âm Hàn U Minh Chuông ? ! !

Tiểu tử không nhiệm độc ? ! ! Nguy mất ! !

Ào... Ào...

Đang đặc ý chờ xem cái chết sẽ đến tức thì với đối phương, lão Giáo chủ lẽ đương nhiên phải bất ngờ và vô phương chống đỡ trước một chuông được lão gọi đích danh là Âm Hàn U Minh Chuông do kẻ sắp chết nhưng không chết thi triển.

Lão hoàn toàn bất động !

Hai lão hộ pháp kia tuy biết Giáo chủ phen này khổ thoát nhưng không thể can thiệp kịp vì quá muộn !

Luồng hàn khí ung dung cuộn áp vào lão Giáo chủ.

Vù...

Đúng lúc tối hậu, một tiếng thét lạnh lạnh chợt vang lên và một luồng chuông dương cương bất ngờ xuất hiện.

— Dừng tay !

Ào...

Ầm ! !

Hàn khí thuộc âm, chuông dương cương xuất hiện lập tức hóa giải luồng hàn khí !

Tuy thế, chấn kinh phát sinh tương đối mạnh tác động vào nhân vật đáng lẽ phải chết !

Hự !

Lão Giáo chủ bị chấn lùi, sắc diện lập tức nhợt nhạt !

Trang thư sinh nọ quắc mắt giận

dữ nhìn nhân vật vừa bất ngờ ứng cứu lão Giáo chủ !

Y hậm hực quát :

– Không ngờ một người có diện mạo mỹ miều như cô nương lại là người của Thiên Ma Giáo ! Một chuồng này, tại hạ sẽ nhớ mãi ! Hừ !

Y động thân lao đi với hữu thủ tề bại.

Vút !

Người mới đến quả nhiên là một nữ lang cực kỳ xinh đẹp lập tức thét lên :

– Người chạy đi đâu ? Đứng lại !

Nữ lang định đuổi theo nhưng bị lão Giáo chủ gọi lại :

– Chớ đi vội, cô nương ! Tiểu tử đã vương phải Lãnh Huyết Truy Hồn Độc

của lão phu, y chắc chắn phải chết !

Nữ lang nọ chợt ném cho lão một cái nhìn nghiêm khắc :

– Thảo nào hữu thủ của y đã bất động như bần cô nương vừa nhìn thấy ! Dùng thủ đoạn dè dặt để hãm hại, có thắng cũng chẳng vinh dự gì ! Cáo biệt !

Vút !

Nữ lang thoát, đến rồi thoát đi, khiến lão Giáo chủ vừa ngỡ ngàng vừa uất ức vì bị mất thể diện !

Nhưng do hai đối tượng đã đi mất, lão sa sầm nét mặt và hạ lệnh :

– Lui !

Chương mười hai

LUÔNG CỤC DƯƠNG QUANG CHUỖNG

Trời hửng sáng và những làn sương sớm vẫn mờ mờ giăng phủ khắp núi đồi !

Chợt, màn sương mỏng bất ngờ chao đảo và cuộn xoáy phân khai để lộ một bóng nhân ảnh với hai tà xiêm y tha thướt đang chập chờn lao đi !

Hai tà xiêm y tha thướt đã cáo giác bóng nhân ảnh đó là một nữ nhân !

Việc nữ nhân xuất hiện ở vùng đồi núi vào thời điểm sớm tinh mơ như thế này chứng tỏ nữ nhân đang khẩn trương ! Thế nhưng cung cách của nữ nhân vừa di chuyển vừa đưa mắt nhìn khắp tứ bề khiến kinh thân pháp khi nhanh khi chậm lại muốn nói lên rằng nữ nhân không phải khẩn trương lắm ! Hoặc giả, việc khẩn trương của nữ nhân phải liên quan đến từng động thái lúc này cũng của nữ nhân nọ !

Và, hoàn toàn đúng với nhận định đó, nữ nhân đang di chuyển bất ngờ dừng phát lại.

Nàng ta tuy đã dừng và tuy vẫn

đang đảo mắt nhìn khắp nơi nhưng bây giờ nàng ta lại bắt đầu ngưng thần nghe ngóng !

Hết nghe ở hướng đông nàng ta lại nghe ở hướng tây ! Không nghe bên hữu nàng ta lại nghe ở bên tả !

Sau cùng, khoe miệng nàng chợt điểm một nụ cười với đôi mục quang bắt đầu chú mục vào một vùng hazy còn tối thâm u, có vẻ như đó là một động khẩu !

Nụ cười của nàng tuy khó gọi là một cái cười độc ác nhưng với sự đặc ý rõ rệt được thể hiện qua nụ cười, nàng ta đang có một chủ đích và chủ đích đó chắc chắn không hàm ý thiện cảm !

Nữ nhân cẩn trọng bước từng bước chậm rãi đến nơi vừa phát hiện !

Vùng mờ tối lùi dần theo từng bước chân dịch chuyển và theo mục lực càng lúc càng tinh tường của nữ nhân !

Cuối cùng, nữ nhân cũng nhìn thấy điều nàng ta muốn nhìn thấy !

Ở chỗ tận cùng của vùng mờ tối cũng là chỗ tận cùng của một động khẩu, một trang thư sinh đang ung dung tọa công !

Nói ung dung tọa công vì trang thư sinh không hề hay biết sự hiện hữu của nữ nhân. Ngoài điều đó ra cách tọa công của trang thư sinh vào lúc này không hề nói lên sự ung dung nào cả ! Nói cho đúng hơn sự tọa công của trang thư sinh đang tạo cho chàng sự đau đớn khôn tả !

Cứ nhìn vào dáng vẻ bề ngoài của

trang thư sinh ngay lúc này cũng đủ biết sự đau đớn đó !

Từng giọt mồ hôi tròn đang thay nhau xuất hiện trên vầng trán tuấn tú của trang thư sinh ! Hơn nữa, toàn thân chàng ta chốc chốc lại run bần lên như người đang lúc phát lạnh ! Không những thế, đôi khi, từ cửa miệng của trang thư sinh lại bật lên những tiếng kêu rên !

Từ những tiếng kêu rên tự bộc phát này chính là nguyên nhân khiến nữ nhân nọ phát giác nơi ẩn náu tọa công của trang thư sinh !

Nữ nhân nọ đứng yên và ngắm nhìn thật tỉ mỉ trang thư sinh đó !

Cái ngắm nhìn của nàng không phải cái nhìn ngưỡng mộ của một nữ

nhân bất kỳ trước một trang thư sinh có diện mạo tuấn tú như Phan An tái thế !

Ngược lại, nàng ta nhìn là nhìn dò xét để mong minh bạch thương thế của trang thư sinh nặng nhẹ như thế nào !

Và bằng mục lực tinh tường của người luyện võ nàng ta phát hiện ở khuỷu tay bên hữu của trang thư sinh đang rỉ rỉ chảy ra từng giọt máu đen bầm ! Những giọt máu này mỗi khi thân hình của trang thư sinh bị run bần lên mới xuất hiện ! Và vì những giọt máu càng lúc càng xuất hiện nhanh hơn nhiều hơn nên thân hình của trang thư sinh cũng phải run lên nhiều hơn nhanh hơn !

Đây chính là lúc trang thư sinh để lộ nhiều yếu điểm nhất ! Chàng ta tọa

công đang đến giai đoạn xung yếu nhất !

Và vào những lúc như thế này nếu nữ nhân nọ có ý đồ hạ thủ thì việc đoạt mạng chàng ta chỉ là điều dễ như trở bàn tay !

Nữ nhân nọ tìm đến đây, hoàn toàn không phải vì thiện cảm !

Vì thế, nàng ta bắt đầu nâng cao dần hữu thủ !

Cùng với việc chuẩn bị hạ thủ, đôi môi của nữ nhân cũng dần dần mím chặt lại ! Nàng ta cũng bắn xạ những tia nhìn sắc lạnh vào hình hài đang run rẩy của trang thư sinh !

Và do đang nhìn như thế nên nàng ta chợt phát hiện một điều : những giọt máu đang phun trào từ khuỷu tay của

trang thư sinh dường như không còn đen hăm như lúc đầu nữa ! Chúng đã bớt đen và thay vào đó là màu đỏ hồng nhuận !

Phát hiện điều này, nàng ta thoáng bối rối đến nỗi phải bật lên câu thốt :

- A... Ha ! Lợi hại thật ! Với chất độc từ Thấu Cốt Loạn Phong Ty y vẫn có thừa năng lực tự hóa giải ! Nếu ta không hạ thủ ngay lúc này liệu có còn cơ hội nào tốt hơn ?

Do tự thốt thành lời, nàng ta như người vừa choàng tỉnh sau cơn mê !

Và nàng ta bất giác hất mạnh hữu thủ.

Ào...

Một ngọn kinh tuy không mấy uy mãnh nhưng cũng là một ngọn kinh liên

xuất hiện từ tâm chưởng của nữ nhân !

Và chẳng hiểu vì sao nàng ta bỗng dừng lại !

Nàng ta lại lăm bắm :

- Hạ thủ một người đang trong tình trạng vô phương hoàn thủ, hành động này liệu có là bất chánh không ?

Nàng ta hỏi là tự hỏi bản thân. Vì thế nàng ta hoàn toàn không trông chờ bất kỳ lời đáp lại nào của bất kỳ ai !

Do đó, nàng ta phải kinh ngạc đến giật nảy người khi ngay sau đó nàng ta nghe rõ mồm một lời đáp từ phía sau :

- Vô... ! À ! Đương nhiên hành động của cô nương chẳng phải là hành động quang minh chính đại !

Nàng ta vội quay lại và há miệng .

chực quát !

Tuy nhiên, nàng ta phải vội ngậm miệng và hậm hực tung người lao khỏi đông khẩu. Bởi, nàng ta vừa phát hiện thân vật mới bất ngờ lên tiếng đang chấp chôn lao đi như một bóng u linh, cách nàng không xa.

Vút !

Chỉ sau hai lượt tung người và điểm chân vào mặt đất nàng ta đã đuổi kịp đối phương !

Giận dữ, nàng nâng cao hữu thủ định quật chưởng ! Nhưng...

Vút !

Bóng nhân ảnh nọ bất ngờ tăng tốc lực, lao nhanh về phía trước !

Nàng chợt mỉm cười và dừng lại,

không tiếp tục truy đuổi nữa ! Không những thế, nàng còn thản nhiên quay người, vờ đi trở lại động khẩu, nơi đang có trang thư sinh tọa công trực độc !

Mưu kế của nàng lập tức tỏ ra kiến hiệu ! Phát hiện có tiếng chân di động khê ở phía sau, nàng lập tức quay phắt lại :

– Kế điệu hổ ly sơn của các hạ quá ấu trĩ, không thể lừa được ta ! Đờ !

Vù...

Một ngọn chưởng dương cương lập tức được nàng thi triển khiến nhân vật nọ vừa bị bất ngờ vì lăm mưu vừa kinh hãi vì ngọn chưởng phải buột miệng kêu :

– Lương Cực Dương Quang Chưởng ?

Do không dám hoặc không muốn chạm chưởng, sau tiếng kêu thảng thốt nọ, nhân vật kia vừa hồi bộ vừa nhảy tạt sang một bên để lảng tránh !

Mục kích hành vi tránh chiêu của đối phương thập phần lợi hại, có thể thoát chiêu trong gang tấc, nữ nhân nọ vừa ngấm ngấm kinh sợ vừa kinh ngạc đến hoang mang !

Nàng đưa mắt dò xét nhân vật nọ :

– Các hạ là ai ? Sao lại nhận biết Lương Cực Dương Quang Chưởng ?

Không đáp lời, nhân vật nọ sau cái liếc nhìn dò xét về phía động khẩu, nơi trang thư sinh cho đến giờ vẫn còn tọa công, chợt hạ thấp giọng bảo nữ nhân :

– Không ngờ Thái Hư Bà Bà sau

bao năm tuyết tích lại để một hậu nhân như cô nương xuất hiện giang hồ ! Gia sư vốn có duyên được diện kiến bà bà một lần ! Điều này chứng tỏ giữa ta và cô nương chỉ có thể là bằng hữu, không phải địch nhân ! Muốn biết rõ hư thực, sao cô nương không cùng ta tìm nơi nào khác thuận tiện hơn để đàm đạo ?

Đưa ánh mắt nghi ngờ, nhìn đối phương, nàng ta lưỡng lự :

– Biết rõ xuất xứ của tiểu nữ, việc không là địch nhân rất có thể là sự thật ! Nhưng đã là bằng hữu sao tôn giá còn cố tình ngăn cản tiểu nữ hạ thủ gã kia ?

Nhân vật nọ thoáng động dung :

– Giữa vị thiếu hiệp kia và cô nương có oán thù gì ?

Nàng ta lắc đầu :

– Đây là lần đầu tiên tiểu nữ nhìn thấy gã ! Giữa tiểu nữ và gã dĩ nhiên không có oán thù.

Nhân vật nọ thở phào nhẹ nhõm :

– Không có oán thù là tốt rồi ! Ta...

Nhân vật nọ phải bỏ dở lời nói do bị nữ nhân chợt lên tiếng cắt ngang và làm cho sững sốt :

– Nhưng giữa bậc tôn trưởng của gã và tôn trưởng của tiểu nữ lại có mối thù sâu nặng ! Gặp được gã, đó là thiên ý, định cho tiểu nữ có dịp báo thù ! Tiểu nữ đâu thể bỏ qua ?

Nhân vật nọ một phen nữa phải động dung :

— Cô nương đã biết rõ xuất xứ của y?

Nàng ta trầm giọng :

— Tiểu nữ đã nhìn thấy gã vận dụng Âm Hàn U Minh Chưởng ! U Minh Thần Cơ mới là người tiểu nữ phải báo thù !

Nhân vật nọ thêm biến sắc :

— U Minh Thần Cơ đã đắc tội như thế nào với Thái Hư Bà Bà ?

Nàng ta bĩu môi :

— Mụ Thần Cơ tiền nhân là người đời sau, làm gì có cơ hội đắc tội với tổ sư của tiểu nữ ?

Vừa nghe nữ nhân gọi Thần Cơ là mụ tiền nhân, nhân vật nọ chẳng hiểu sao mất hẳn vẻ hòa hoãn !

Phất nhẹ vành tay khiến một phần của ống tay đao bảo ở bên trong phải lộ ra, nhân vật nọ bảo :

— Thần Cơ tuy chưa bao giờ tự nhận là nhân vật chính phải nhưng mọi hành vi thuở sinh thời của Thần Cơ vẫn chưa đến mức độ để cô nương phải thốt lời khinh bạc như vậy ! Mong cô nương nói năng nên giữ lời !

Nhân thấy nhân vật nọ vận đao bảo ngay sau lớp y phục bên ngoài, nữ nhân vực danh giọng :

— Tôn giá là đệ tử Võ Đang ?

Nhân vật nọ giắt mình :

— Sao cô nương ?

Bỏ đề câu nói vì phát hiện mục quang của nữ nhân vẫn đang nhìn vào

phần ống tay áo, nhân vật nọ lưỡng
cuống tìm cách giấu kín phần để lộ !

Điều đó khiến nữ nhân thêm nghi
ngờ :

- Là đệ tử Vô Đang lại muốn che
giấu thân phận, tôn giá có ý gì khi có lời
bao biện cho U Minh Thần Cơ ?

Thở hắt ra, nhân vật nọ đáp thật
mập mờ :

- Việc ta phải giữ kín thân phận
và việc cải chính lời khinh bạc của cô
nương dành cho Thần Cơ không liên quan
đến Vô Đang phái ! Mong cô nương chớ
ngộ nhận !

Nàng ta vụt quát :

- Muốn tiểu nữ không ngộ nhận
trừ phi tôn giá phải giải thích rõ hoặc

lùng ngăn cản hành vi báo thù của tiểu
nữ ! Bằng không, đừng trách tiểu nữ phải
vô lễ !

Nhân vật nọ vẫn không nao núng .

- Ta đã nói rồi, muốn nghe giải
thích cô nương phải đi với ta đến một nơi
khác ! Và khi nghe giải thích xong, ta tin
chắc cô nương sẽ không còn nghĩ đến
chuyện báo thù ! Thế nào ?

Nàng ta sa sầm nét mặt :

- Nói đi nói lại, ý của tôn giá vẫn
muốn giúp gã kia ! Đã thế, việc động thủ
hết khó tránh ! Đỡ !

Vù...

Nàng dứt lời liền thi triển công
phu Lương Cực Dương Quang, tạo một
quầng chưởng dương cực kỳ lợi hại đổ ập

vào phương vị của nhân vật nọ !

Biết không thể tránh việc phải đối chiêu, nhân vật nọ bèn xuất lực :

– Nếu có thể động thủ để buộc cô nương nghe ra lẽ phải, ta đành chịu theo vậy ! Xem chiêu !

Ào...

Àm !

Nàng ta kinh ngạc trước bản lĩnh khá cao minh của đối phương :

– Có được thân thủ này, ở Võ Đang, tôn giá chẳng phải hạng võ danh ! Có thể cho tiểu nữ biết phải xưng hô như thế nào không ?

Nhân vật nọ trầm giọng :

– Cô nương cứ theo ta dời khỏi đây, tất sẽ biết rõ mọi việc !

Nàng ta giận dữ :

– Nói hay không tùy tôn giá ! Tiểu nữ không tin sẽ không có cách nhìn ra thân phận thật của tôn giá ! Đờ !

Vù...

Hữu thủ của nàng chợt xoay vòng và khi quay đủ một vòng, từ tâm điểm nàng hất mạnh ra một luồng kinh nóng như lửa !

Nhân vật nọ đánh giọng quát :

– Tâm Quang Phổ Chiêu ? ! ! Quả nhiên cô nương đã học hết chân truyền của Thái Hư Bà Bà, thật đáng phục ! Xem đây !

Ào...

Để đối phó với chiêu Dương cương toát đầy nhiệt khí, nhân vật nọ ung

dung, dùng hữu thủ khẽ vạch vào hư không một hình thái cực. Và từ đó, một luồng nhu kinh thật nhẹ thật êm liền xuất hiện !

Luồng nhu kinh lao đi tuy không nhanh, chỉ như con gió thoảng, nhưng khi gặp phải áp lực của chưởng Dương Cương của nữ nhân liền phát sinh hữu dụng !

Âm !

Tiếng chấn kinh lần này dường như to hơn lần trước, tạo thành một âm ba chấn động khắp một vùng !

Nghe thế, nhân vật nọ chợt liếc mắt nhìn về phía động khẩu với ánh mắt lo ngại !

Phát hiện động thái của đối phương, nữ nhân chợt mỉm cười :

- Gã tọa công đang đến lúc xung yếu ! Tôn giá dù muốn giúp gã cũng vô ích ! Không những thế, có khi chính tôn giá mới là người gây tổn hại cho gã, chẳng phải do tiểu nữ !

Nhân vật nọ biến sắc, đành phải lao bắn đến động khẩu, hy vọng chuyện sẽ không như nữ nhân vừa bảo !

Vút !

Không bỏ lỡ dịp, nàng ta chờ khi nhân vật nọ lao ngang bèn quật ra một kinh.

- Đâu cần phải vội như vậy ? Đỡ !

Vù...

Và nàng ta chợt thử người khi phát hiện khinh thân pháp của đối phương bỗng đạt mức độ biến ảo ngoài

sức tưởng !

Đối phương không những tạo thoát khỏi chiêu chuông của nàng mà còn thần tốc xuất hiện ngay ngưỡng cửa động khẩu !

Điều đó chứng tỏ bản lãnh thực thụ của đối phương không phải như hai lần chạm chuông rồi ! Hay nói đúng hơn, đối phương đã cố ý nhân nhượng nàng và đến lúc tối cần đối phương buộc phải vận dụng toàn bộ chân lực khiến tất cả bản lãnh phải lộ rõ !

Hoang mang, nàng đành đưa mắt nhìn nhân vật nọ !

Nàng chợt lo ngại khi phát hiện đối phương sau một lúc đưa mắt nhìn vào động khẩu chẳng hiểu sao lại chấn động

khắp toàn thân đôi ba lượt !

Nàng thậm hiểu ra có lẽ nào gã thư sinh vì đang tọa công lại bị mấy lượt chấn kinh làm kinh động nên gặp phải thảm trạng kinh hoàng và điều đó đang khiến cho nhân vật nọ phải kinh hãi đến chấn động ?

Nếu là vậy và nếu nhân vật nọ và gã thư sinh kia có liên quan, việc nàng vừa gây ra cho gã thư sinh chắc không tránh khỏi cơn động nộ lôi đình của nhân vật nọ !

Chợt nhớ lại thân thủ của nhân vật nọ chẳng phải dễ đối phó, nàng ta bất giác bước lùi !

Lùi được năm bảy bước nàng cả mừng vì nhân vật nọ dường như không

phát hiện việc muốn bỏ chạy của nàng !

Nàng lập tức quay người và định thi triển kinh thân cấp để lao đi !

Và nàng thập phần hối hoảng khi phát hiện ngay phía sau nàng có một nhân vật đã đứng sẵn từ lúc nào !

Nàng buột miệng kêu thất thanh :

- Uy ! Các hạ là ai ?

Chương mười ba

HÙNG HOÀNG HỎA ĐỘC VỤ!

Bị tiếng kêu của nữ nhân đánh động, nhân vật nọ đang đứng ở động khẩu vụt quay lại và lập tức quát lên giận dữ :

- Là người ? Mau giao trả Kim Long bảo kiếm cho ta !

Nhân vật nọ lắc người lao đến.

Vút !

Nghe đến Kim Long bảo kiếm và phát hiện nhân vật mới xuất hiện chợt có vẻ mặt thật đáng nghi, nữ nhân chợt thét lên :

– Kim Long bảo kiếm đâu nào ?

Mau đưa ta !

Nhân vật mới đến nghe thế vút cười dài :

– Muốn đoạt bảo kiếm Kim Long ư ? Thì đây này, đỡ !

Véo...

Một tia chớp lóe chợt xuất hiện theo cánh tay chớp động của nhân vật mới đến !

Nhìn vào tia chớp, nhân vật đang

lao đến càng thêm quyết tâm :

– Quả nhiên chính là bảo kiếm

Kim Long ! Cuồng đồ ! Đỡ !

Vù...

Nữ nhân nghe thế cũng xuất chiêu :

– Mau buông kiếm ! Đỡ !

Ào...

Tình thế liền thay đổi, mới trước đó không lâu giữa nữ nhân và nhân vật nọ đã cùng nhau giao chiến ! Giờ đây, chỉ vì một bảo kiếm Kim Long, cả hai do cùng chung ý định nên vô tình hiệp lực với nhau, kẻ dùng cương chưởng kẻ vận dụng nhu kinh, đồng một lúc tấn công nhân vật mới đến !

Ầm ! Ầm !

Hiệp lực khá lợi hại khiến nhân vật mới đến phải bật lùi !

Tuy thế, y vẫn cười khanh khách :

– Tưởng là ai, không ngờ là Toàn Cơ, một nhân tài kiệt xuất của Vô Đang !
Ha... Ha...

Nữ nhân nọ hốt hoảng, liếc mắt nhìn nhân vật đang cùng nàng hiệp lực :

– Có đúng tôn giá chính là Toàn Cơ đạo trưởng chăng

Nhân vật nọ, chính là Toàn Cơ, bất ngờ quát âm lên :

– Đã biết rõ Toàn Cơ này, chờ gì nữa mà không giao kiếm ? Đỡ !

Vù...

Nhanh không thể tả, kẻ mới đến chột dịch lùi và nhanh chóng tung người

leo đi như một tia chớp.

Vút !

Toàn Cơ bị bất ngờ đành phải chận chân hơn so với nữ nhân nọ khi cả hai cùng tận lực đuổi theo.

Vút ! Vút !

Tất cả cùng khuất dạng, cũng chính là lúc mọi làn sương sớm ở khắp nơi đều tan biến ! Và từ động khẩu nọ, trang thư sinh bỗng khoan thai bước ra !

Y ung dung đưa mắt nhìn khắp nơi !
Và qua cách nhìn, là muốn tận hưởng cảnh mỹ quan của thiên nhiên lúc bình minh, chứng tỏ trang thư sinh không hề hay biết điều gì vừa xảy ra ! Cũng như y không hề hay biết tính mạng của y suýt nữa bị nữ nhân nọ làm hại !

Sau khi ngắm nhìn khắp lượt, y chậm rãi bỏ đi và đi ngược với phương hướng ba nhân vật khi nãy đã chạy !

*
* *

Đang đứng định bước đi như người nhàn tản, từ phía xa chợt vang đến nhiều oạt âm thanh huyền ảo khiến trang thư sinh phải thay đổi thái độ ! Y nghiêng đầu lắng nghe :

– Tiệm tỳ muốn chết ! Đờ !

– Ha... Ha... ! Muốn đối đầu với In giáo, chỉ có tiệm tỳ người và lão thất

hầu cần đỡ kia có khác nào trứng trời đá !
Hay nạp mạng cho bọn ta nào !

Những câu quát tháo ngông cuồng và những tràng cười ngạo nghễ cùng rõ ràng vẫn không che khuất tiếng thét phẫn nộ của một nữ nhân đang lâm cảnh thập tử nhất sinh vang đến :

– Ta dù chết vẫn biến thành ma, quyết về báo thù đòi mạng bọn người !
Đờ này !

Ào...

Ầm !!!

Khẽ nhắm mắt với một thoáng lưỡng lự, trang thư sinh sau đó buông một tiếng thở dài và lập tức đảo người lao đi làm cho bóng nhân ảnh chợt nhòe đi !

Vút !

Dựa theo phương hướng đã nghe những âm thanh xuất phát, trang thư sinh vượt qua một cốc núi thâm u và đến một khoảng lư bằng khá rộng. Ở đó, trang thư sinh nhìn thấy một vị văn nhân trung niên tuy mang thương tích khắp người nhưng vẫn quyết liệt chống trả phe đối phương gồm năm tên đang vây hãm !

Cạnh đó, một nữ nhân có dáng vẻ và diện mạo thanh thoát đang bị một bọn khác cũng gồm năm tên bao vây !

Và đúng như tiếng hét phần nộ của nữ nhân vừa vang lên lúc này, trang thư sinh thoát nhìn qua liền nhận ra tình thế thật cấp bách đang xảy đến cho nữ nhân ! Nàng ta khó lòng thoát chết nếu năm tên nọ đủ thời gian khai diễn loạt

chiêu tối hậu của chúng !

Tuy thế, cũng đúng như lời nàng ta vừa hét, dù biết đang lâm cảnh hiểm nghèo, nàng ta vẫn quyết liệt ra chiêu như muốn cùng đối phương đồng quy u tận !

Cảm phục đởm lược và khí phách can trường của nữ nhân, không kém gì bọn nam nhi đại trượng phu, trang thư sinh đánh giọng, buông ra một tiếng quát thật lớn :

— Dừng tay !

Âm ba của tiếng quát lập tức át đi tất cả mọi âm thanh khác đang hiện hữu, khiến bọn kia mười tên và cả vị văn nhân trung niên lẫn nữ nhân nọ cùng vì giật mình phải dừng tay lại tức khắc !

Đưa mắt thoáng nhìn qua trang thư sinh là kẻ vừa quát lớn tiếng, một tên trong bọn kia vì không nhận ra sự lợi hại của đối phương nên hậm hực quát tháo :

— Ngõ là ai hóa ra chỉ là một tên tử máu đầu còn chưa sạch ! Người muốn chết ư, tiểu tạp chủng ?

Bị gọi là tiểu tạp chủng, trang thư sinh bất giác sa sầm nét mặt làm cho gương mặt đang phơn phớt lạnh của y phải lạnh toát như băng !

Thế nhưng, trang thư sinh chưa kịp tỏ thái độ, một tên khác cũng trong bọn kia bất đồ gào lên âm ỉ :

— Nguy tai ! Tiểu tử chính là U Minh Lãnh Sát ! Thấu Cốt Loạn Phong Ty của Giáo chủ không ngờ vẫn không làm

gì được tiểu tử ! Bọn ta phải chạy thôi kéo chết !

Toàn văn câu hô hoán của gã này nếu có năm chữ Thấu Cốt Loạn Phong Ty giúp cho trang thư sinh dễ dàng nhận ra lai lịch của bọn kia thì ngược lại bốn chữ U Minh Lãnh Sát lại làm cho bọn kia nhìn ra trang thư sinh nọ !

Bọn chúng đồng loạt biến sắc, chỉ biết giương mắt nhìn trang thư sinh như nhìn một quái nhân !

Chợt hiểu bốn chữ U Minh Lãnh Sát muốn ám chỉ điều gì, trang thư sinh bất giác cười rộ lên :

— Ha... Ha... ! Không sai ! Ta chính là U Minh Lãnh Sát ! Bọn Thiên Ma Giáo các người muốn sống hay muốn chết ?

Khó có thể diễn tả hết những nỗi khiếp sợ của mười tên kia !

Chúng chính là giáo đồ Thiên Ma Miao và chúng thừa biết điều gì đã xảy ra giữa Giáo chủ của bọn chúng và trang thư sinh nọ vốn là truyền nhân của U Minh Thần Cơ !

Vì thế, ngay khi trang thư sinh nọ dứt lời, không hẹn mà đồng, cả mười tên đều nhất loạt quay người tháo chạy !

Chúng chạy như bị ma đuổi và không còn tâm trí đâu để nghĩ đến hai nhân vật sắp bị chúng đoạt mạng !

Mục kích cảnh tượng này, nữ nhân nọ hiểu vì sao nàng thoát nạn !

Nàng tròn mắt nhìn trang thư sinh, lắp bắp lên tiếng :

— Đa tạ U Minh Lãnh Sát thiếu hiệp đã...

Trang thư sinh hoàn toàn bị bất ngờ vì nghe nữ nhân nọ thân nhiên dùng bốn chữ U Minh Lãnh Sát để gọi ! Y bật cười :

— Ha... Ha...

Tràng cười của y khiến nữ nhân phải biến sắc ! Nàng nhanh chóng dịch chuyển đến gần vị văn nhân trung niên với hai mắt luôn nhìn dè chừng trang thư sinh nọ !

Đọc được sự lo ngại qua thái độ quá cẩn trọng của nàng, trang thư sinh vội ngưng cười :

— Cô nương chớ hiểu lầm ! Tại hạ không hề có ác ý ! Tại hạ chỉ không thể

nhìn được cười vì bốn chữ U Minh Lĩnh Sát vốn không phải tính danh của tại hạ !

Nữ nhân bất giác buông tiếng thở phào khi đã hiểu cơ sự.

— Như vậy, thiếu hiệp có tính danh là gì ? Hãy cho tiểu nữ biết để tiện xưng hô !

Y chợt chết sững !

Phải sau một lúc trầm tư khá lâu y mới thốt thành lời :

— Có lẽ cô nương không bao giờ tin nếu nghe rằng tại hạ cho đến lúc này vẫn chưa biết thân sinh phụ mẫu là ai !

Và y thở dài :

— Đến đấng sanh thành còn chưa biết, tại hạ làm sao biết được tính danh ?

Thái độ lo ngại của nữ nhân hoàn

toàn biến mất ! Thay vào đó, nàng thật sự thương hai chỗ cảnh ngộ quá thương tâm của y ! Nàng buông lời nhỏ nhẹ :

— Tiểu nữ họ Tưởng tên Ngọc Linh ! Thiếu hiệp có tướng mạo bất phàm, lại thêm thân thủ cao minh, tiểu nữ tin chắc sẽ có ngày thiếu hiệp minh bạch thân thế ! Chỉ mong thiếu hiệp đừng quên câu hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm !

Cảm kích, y khom người tạ lễ :

— Đã lâu rồi tại hạ không được nghe những lời khích lệ biểu lộ sự quan tâm như lời vừa rồi của Tưởng cô nương ! Nay được nghe, tại hạ có cảm nhận chừng như giữa cô nương và tại hạ có một sự gần gũi kỳ lạ !

Vị văn nhân trung niên từ khi bọn

giáo đồ Thiên Ma Giáo bỗng nhiên bỏ chạy vẫn lo điều tức trí thương ! Khi nghe trang thư sinh nói như thế vị văn nhân chợt quát :

– Cuồng đồ sao dám buông lời xâm sỗ ? Ta thật không ngờ người có diện mạo tuấn tú như người hóa ra chỉ là phường hạ lưu !

Trang thư sinh thất sắc :

– Tiên bối sao lại mắng tại hạ là phường hạ lưu ? Tại hạ đã nói sai điều gì ư ?

Vị văn nhân chậm chạp đứng lên do thương thế chưa bình phục !

Ném cho đối phương tia nhìn khinh bỉ, vị văn nhân còn nhếch môi cười lạnh :

– Hừ ! Cổ nhân nói không bao giờ sai : tri nhân tri diện bất tri tâm !

Quay đầu nhìn Tưởng Ngọc Linh, vị văn nhân bảo :

– Hạng người như y tốt hơn hết hải tử nên tránh xa ! Chúng ta đi thôi !

Tưởng Ngọc Linh vừa cúi đầu vừa đưa tay điều chỉnh vị văn nhân :

– Linh nhi xin khắc ghi lời giáo huấn của phụ thân !

Nàng chậm chạp đưa vị văn nhân bước đi, không một lần quay đầu nhìn lại trang thư sinh nọ !

Ngỡ ngàng vì điều này, y bất ngờ tung người lao vọt đến trước họ :

– Chậm đã ! Tại hạ...

Vị văn nhân quát lớn :

– Thế nào ? Người không cảm tâm vì bị ta mắng nên muốn động thủ sát nhân ư ? Được ! Ta thà chết quyết không để người xúc phạm đến ái nữ ta !

Trong một khoảng cách thật gần, vị văn nhân quát xong vội ra chiêu !

Kinh hãi, y vội dịch người bằng hình thân pháp biến ảo và y cũng vội kêu lên :

– Không phải như tiên bối nghĩ, xin chớ ngộ nhận !

Chiêu thức chưa tròn lại bị đối phương nhảy tránh quá linh hoạt, vị văn nhân vội xoay người, dõi theo phương vị của trang thư sinh :

– Nếu không phải thế, chẳng lẽ người muốn ta phải đáp tạ ân cứu nguy

vừa rồi của người ?

Sợ vị văn nhân lại vội vàng ra tay khiến mọi ngộ nhận càng khó giải thích, trang thư sinh một lần nữa dịch người chuyển vị và hồi hã lên tiếng :

– Tại hạ chỉ muốn biết vừa rồi tại hạ đã có lời gì đắc tội khiến tiên bối giận dữ ! Tuyệt nhiên tại hạ không có ý động thủ hoặc đòi hỏi một sự báo đáp nào khác !

Tướng Ngọc Linh mở tròn hai mắt nhìn vào vẻ mặt thành khẩn của trang thư sinh ! Trong khi đó vị văn nhân lại cười lên mai mỉa :

– Chẳng lẽ người không biết người đã nói những gì ? Trên đời này làm gì có hạng vô tâm như vậy ? Ha... Ha...

Tràng cười của vị văn nhân không những làm cho thương thế được dịp bộc phát, khiến máu từ cửa miệng của vị văn nhân phải tuôn trào, đồng thời tràng cười đó còn đánh động đến một bọn người đang âm thầm kéo đến !

Trang thư sinh phát hiện điều này nên có lời lẽ và thái độ thật khẩn trương :

– Có rất nhiều người đang tiến đến ! Thương thế của lệnh tôn cần phải được chữa trị ngay, Tướng cô nương mau cấp bách đưa lệnh tôn đi !

Một tràng cười ngạo nghễ bỗng vang lên :

– Muốn đi ư ? Đâu lại dễ như vậy ? Ha... Ha...

Đến lúc đó Tướng Ngọc Linh mới

thất sắc ! Nàng quay đầu nhìn lại và phải kinh tâm kêu lên :

– Bạch Phát Tôn Giả ? ! !

Trang thư sinh nhanh tốc đảo người với tiếng gầm thình nộ :

– Lại là lão, Giáo chủ Thiên Ma Giáo ! !

Lão Giáo chủ Thiên Ma Giáo với đầu tóc bạc như tuyết cũng thình nộ gầm vang :

– Bản Giáo chủ thật không ngờ Thấu Cốt Loạn Phong Ty vẫn không làm gì được ngươi ! Đã thế, ngươi còn làm hỏng đại sự của bản Giáo chủ ! Lần này ngươi phải chết !

Âm thanh cuối cùng được lão buông ra cũng là lúc hữu thủ của lão

chớp động !

Viu...

Những mảnh hàn quang nhỏ li ti một lần pứt được lão tung vãi ra ! Thế nhưng, đôi tượng được lão dùng Thấu Cốt Loạn Phong Ty đối phó lại không phải trang thư sinh ! Lão bất ngờ hạ độc thủ vào vị văn nhân trung niên và Tướng Ngọc'linh !

Không ngờ lão có hành vi này, trang thư sinh vụt quát :

— Hành vi của lão càng lúc càng làm ta tởm lợm ! Xem chiêu !

Vút !

Ao... Áo...

Dùng chưởng phong âm hàn quét mạnh vào những mảnh hàn quang nhỏ li

ti, hành động của trang thư sinh khiến lão Giáo chủ Bạch Phát đặc ý.

— Dùng chưởng để đối phó, rõ ràng người tự ý chuốc khổ ! Xem đây !

Cùng với tiếng quát, lão bất ngờ chớp động tả thủ vẩy xạ ra một nắm bột trắng mù, phủ chụp lấy toàn bộ phạm vi đang được những mảnh hàn quang nhỏ li ti chiếm ngự !

Thật lạ, ngay khi nắm bột nọ xuất hiện một mùi hăng hắc khó chịu lập tức lan tỏa !

Trang thư sinh tuy vẫn giữ nguyên chiêu thức nhưng với đôi mắt nghi ngại ý bắt đầu dõi nhìn và chờ xem diễn biến sắp xảy đến là thế nào !

Chính lúc đó, trang thư sinh tình

cờ nghe được tiếng kêu nho nhỏ của vị văn nhân trung niên chợt vang lên ở ngay phía sau :

- Hùng Hoàng Hỏa Độc Vụ ! !
Thật không ngờ lão Bạch Phát lại luyện được độc môn công phu của Hỏa Độc Quái Nhân ở Miêu Cương !

Hai chữ hỏa độc vừa lọt vào tai, trang thư sinh suýt nữa đã buột miệng cười khẩy ! Vì trông cách thi triển của lão Bạch Phát, ngoài những điểm hàn quang và một nắm bột trắng xóa, làm gì có một hiện tượng nào chứng tỏ sẽ có lửa xuất hiện !

Tuy nhiên, tiếng cười khẩy được trang thư sinh giữ lại kịp lúc ! Nhờ đó, khi diễn biến bất ngờ xảy ra, có lửa xuất hiện

thật sự, trang thư sinh mới không kêu hoảng và mới có đủ trấn tĩnh để nghĩ cách đối phó !

Những mảnh hàn quang vốn được gọi là Thấu Cốt Loạn Phong Ty ngay khi gặp phải sự đối kháng từ trường phong âm hàn của trang thư sinh, chúng lập tức quay cuồng và tiếp tục cuộn xoáy để lao vào giữa luồng trường phong đang muốn ngăn chúng lại !

Chính lúc đó, được nắm bột trắng vốn là Hùng Hoàng tẩm vào, những mảnh hàn quang đang cuộn xoáy lập tức phát ra những tia lửa nhờ vào sự cọ xát ! Những tia lửa thoát đầu là nhỏ nhưng sau đó nhanh chóng lần tỏa đến bất kỳ nơi nào có nắm bột trắng hiện hữu.

Phùng... Phùng...

Và thế là cả một quảng lửa to lớn liền xuất hiện, chúng cùng lao đi với những mảnh hàn quang và càng lao đi chúng càng thêm phát hỏa !

May kịp trấn tĩnh, trang thư sinh chợt cười thành tiếng :

- Thảo nào lần này lão có thái độ ngông cuồng kỳ lạ ! Ha... Ha... ! Ta phải cho lão nếm chút thủ đoạn lợi hại của ta mới được ! Xem đây !

Đã một lần đối phó với Thấu Cốt Loạn Phong Ty, chúng lợi hại như thế nào dĩ nhiên trang thư sinh phải biết ! Vì thế, ~~đầu tiên~~ ngẫu nhiên trang thư sinh dùng ~~chúng~~ âm hàn quật vào những mảnh hàn quang nọ ! Nếu chỉ có thế, chẳng

khác nào trang thư sinh tự chuốc khổ như lão Giáo chủ Bạch Phát vừa nói ! Kỳ thật, ngay sau chiêu chưởng âm hàn, trang thư sinh vẫn còn một biện pháp khác vẫn chưa thi triển !

Đã thế, ngay khi biết lão Giáo chủ lần này dám dùng độc thủ Thấu Cốt Loạn Phong Ty là nhờ có sự toan tính sẵn, đó là sự hỗ trợ của Hùng Hoảng Hỏa Độc Vụ, trang thư sinh nhanh tốc thi triển biện pháp đã dự liệu !

Y quát xong lập tức phát xạ tả thủ ! Và cùng với tả thủ, một thanh đoản kiếm liền xuất hiện với những chiêu kiếm thần tốc.

Véo...

Để tăng thêm uy thế, y còn quát

vang :

- Hãy xem Đoạn Hồn U Minh
kiếm !

Lão Giáo chủ Bạch Phát giương
mắt nhìn trang thư sinh một thân một
kiếm đang như còn thiếu thân lao vào lửa
đỏ ! Lão đắc ý chờ xem một hậu quả
khốc liệt tất sẽ xảy đến cho kẻ dám xem
thường Hùng Hoàng Hỏa Độc Vụ của lão.

Tuy nhiên, một sự thật phũ phàng
bỗng xảy ra khiến lão Giáo chủ phải ngơ
ngàng !

Quý. Kiếm U Minh của trang thư
sinh lần này chẳng hiểu sao lại toát ra
toàn là khí âm hàn ! Khí âm hàn này lập
tức tiếp trợ cho chuồng âm hàn vừa rồi
của chính y !

Hàn và nhiệt vốn là hai thái cực
xung khắc ! Khí âm hàn của trang thư
sinh do có uy lực lợi hại hơn nên dễ dàng
đẩy bạt đi quang lửa Hùng Hoàng Độc !

Không những thế, những mảnh
hàn quang mang theo từng tia lửa nhỏ
ngay tức khắc chạm phải chiêu kiếm dày
đặc như sương mai của trang thư sinh tạo
nên những thanh âm ghê người.

Canh... Canh...

Những tiếng chạm vang lên dần
đến từng tia lửa nhỏ phải tắt phụt !

Trong nháy mắt, áp lực của quang
lửa Hùng Hoàng Độc phải suy giảm đến
mức tối thiểu chứng tỏ đấu pháp tối độc
của lão Giáo chủ Bạch Phát đang gặp
phải hắc tinh lợi hại !

Lão vụt hiểu, nếu lão có sự biến cải về đấu pháp với ý đồ triệt hạ đối phương thì ngược lại lần này đối phương cũng nghĩ sẵn cách đối phó !

Lão xảo quyết nhưng gặp phải một đối thủ có tâm cơ mẫn tiệp hơn lão !

Nhìn trang thư sinh đang dần chiếm thắng thế, lão Giáo chủ không kềm được sự thịnh nộ lôi đình :

— Không diệt được người bây giờ bốn Giáo chủ sẽ chuốc họa về sau ! Xem chiêu !

Lão lao đến.

Vút !

Ngay khi quang lửa Hùng Hoàng Độc chưa tắt hẳn, một kinh lực uy mãnh liền được lão quật :

Ao...Ao...

Trang thư sinh khẽ xoay hữu thủ với một tràng cười khinh ngạo :

— Đã đến lúc lão phải dùng chân tài học rồi sao ? Hay lắm, chính ta cũng mong như thế ! Đờ !

Vù...

Y cũng quật kinh và cũng quật vào quang lửa sắp tắt hẳn !

Quang lửa được thúc đẩy từ hai phía thay vì tắt ngấm hoàn toàn lại bất ngờ bắn vọt lên cao.

Vút !

Mục kích cảnh tượng kỳ quái này, một lần nữa vị văn nhân trung niên kêu lên với sự lo lắng nghiêm trọng :

— Hỏa Độc Vụ chẳng thể xem

thường ! Linh nhi mau lùi lại, bẻ khí !

Lão Giáo chủ cũng cất tiếng hô hoán :

— Nhị hộ pháp mau đưa tất cả lùi xa ! Chết độc không hề có giải được !

Bọn giáo đồ đã xuất hiện cùng lão Giáo chủ khi nghe Giáo chủ hô hoán như thế đều hốt hoảng lùi xa ! Chúng còn kêu gào loạn xạ :

— Ôi chao ! Sao Giáo chủ không nói từ trước ?

— Chạy mau ! Đừng để chết kỳ độc không có giải được chạm vào !

Bọn chúng lùi tán loạn bất kể phương hướng ! Do đó có không ít tỳ v tình cũng lùi nhanh lại tiếp cận quá gần với vị vấp nhân trung niên và Tướng

Ngọc Linh !

Thật là, vì đây là lúc ai ai cũng lo tránh độc nên họ vô tình đứng gần nhau những chẳng một ai nghĩ đến chuyện phòng ngừa hoặc động thủ.

Riêng trang thư sinh tuy đã nghe đây là loại kỳ độc mà đến bản thân lão Giáo chủ cũng không có cách cứu giải nhưng y vẫn tỏ ra ung dung một cách khác thường !

Phát hiện điều này, lão Giáo chủ buột miệng hỏi :

— Người không sợ độc ?

Trang thư sinh cười nhạt :

— Lão cũng không sợ độc, phải chăng là như Cửu Diệp Thảo ?

Khi đó kinh lực của song phương

cũng đã đến lúc chạm nhau.

Âm !

Sau tiếng chấn kinh, quang lửa vụt bay vọt lên lập tức bị phân tán bay đi tứ hướng !

Trong khi bốn giáo đồ càng thêm kinh hoảng, họ nhảy tránh những tia lửa đang văng tung tóe, lão Giáo chủ vẫn kinh ngạc nhìn đối phương :

- Sao ngươi biết bốn Giáo chủ nhờ Cửu Diệp Thảo mà không sợ độc ?

Trang thư sinh lạnh giọng đáp lại

- Chỉ vì ta cũng nhờ Cửu Diệp Thảo quả nên không sợ độc ! Ta phát hiện điều này là do lần trước lão tướng thưởng cho ta một mũi Thấu Cốt Loan Phong Tỳ !

Lão sùng sốt :

- Người là Tiểu Vy của tám năm trước ?

Trang thư sinh vụt quát :

- Lão vẫn còn nhớ ư ? Phen này, vì A Tuyết, ta quyết lấy mạng lão ! Đờ !

Vù...

Tiểu Vy xuất chiêu và thật sự hoang mang khi nghe lão Giáo chủ bắt ngờ xuống lệnh :

- Nhị hộ pháp hãy theo kế mà thi hành !

Cùng với mệnh lệnh, lão Giáo chủ đã nhanh chóng hồi bộ, kịp tránh chiêu chiêu lợi hại của Tiểu Vy !

Tiểu Vy vì đang hoang mang, không hiểu lão còn quỷ kế gì, đang bảo

lão nhị hộ pháp thi hành nên không màng đến việc truy đuổi lão !

Tiểu Vy nhanh mắt nhìn khắp nơi và dễ dàng đoán được mưu của bọn Thiên Ma Giáo !

Hỏa Độc Vụ không phải không có giải được như lão vừa hô hoán !

Lão vờ kêu như thế để gây náo loạn và tạo dịp cho lão nhị hộ pháp dễ dàng tiếp cận vị văn nhân trung niên và Tưởng Ngọc Linh mà không bị hai người bọn họ phát hiện !

Quả nhiên, Tưởng Ngọc Linh và phụ thân dù phát hiện bọn Thiên Ma Giáo trong lúc hốt hoảng nhảy lùi đánh đứng gần họ, nhưng do vẫn nghĩ đó là bọn chúng ngại độc cũng như chính họ

cũng đang ngại độc nên khi lão nhị hộ pháp bắt ngờ ra tay theo mệnh lệnh của lão Giáo chủ Bạch Phát, cả hai đều trở mặt nhìn thâm họa ập đến !

Lão nhị hộ pháp thập phần đắc ý khi chỉ cần vươn tay là bắt gọn Tưởng Ngọc Linh và vị văn nhân trung niên !

Phát hiện mưu ma kế quỷ của bọn Thiên Ma Giáo, hừ hự thực thực lẫn lộn, Tiểu Vy phần nộ xuất phát tả thủ :

- Thủ đoạn quá dơ hèn ! Đờ !

Viu...

Thanh đoản kiếm liền được Tiểu Vy ném đi với khí thế uy mãnh lạnh lẽ !

Lão Giáo chủ găm vang :

- Nhị hộ pháp cẩn trọng ! Còn tiểu tử, người phải chết !

Ào...

Ngon chuông của lão Giáo chủ ngay lập tức rơi vào khoảng không do Tiểu Vy đã di hình hoán vị mất hút!

Lão Giáo chủ Bạch Phát hốt hoảng:

— Vạn Quỷ Ảnh Loạn Pháp? ! Nhi hộ pháp chạy mau!

Lão nhị hộ pháp khi nghe tiếng hô hoán lần trước đã phát hiện thanh đoản kiếm được trang thư sinh ném đi như ném ám khí!

Đo lường mức độ lợi hại của thanh kiếm, lão nhị hộ pháp tự biết lão vẫn có thể thoát kịp nếu chỉ bắt giữ một trong hai nhân vật cần bắt giữ là Tướng Ngọc Linh và phụ thân của nàng!

Lão ung dung vươn tay chế trụ huyết đạo của vị văn nhân!

Đến khi nghe tiếng hô hoán tiếp nối theo sau của lão Giáo chủ vang lên thật cấp bách, lão nhị hộ pháp mới biết trang thư sinh đang dùng khinh thần pháp biến ảo lao vào lão!

Lão hốt hoảng vì biết không là đối thủ của trang thư sinh! Lão đành tung người lao vọt đi thật xa, bất chấp việc bắt giữ vị văn nhân bất thành!

Vút!

Tiểu Vy giận dữ quyết liệt bám theo:

— Chạy đi đâu! Đờ!

Vút!

Vù...

Vừa mới quát xong, Tiểu Vy kinh hoàng khi nghe có tiếng gầm cuồng nộ của lão Giáo chủ.

— Họ Tưởng kia đừng mong bỏ chạy ! Nằm xuống !

Ào...

Tiểu Vy quay vội lại !

Y phát hiện Tưởng Ngọc Linh đang hối hả đưa phụ thân chạy bất chấp ngón kinh đuổi bám bên gót của lão Giáo chủ. Bạch Phát !

Tiểu Vy lập tức hô hoán :

— Hãy đề phòng phía sau ! Lão quỷ Bạch Phát ! Đờ !

Ào...

Ầm !!

Ngón kinh của Tiểu Vy tuy kịp thời

ứng cứu Tưởng Ngọc Linh nhưng do lực đạo của lão Giáo chủ vừa mạnh vừa được xuất phát trước nên bản thân nàng phải loạng choạng ngã dúi về phía trước !

Bản thân còn phải loạng choạng nên Tưởng Ngọc Linh đâu có cách nào giữ yên được phụ thân !

Nàng vụt biến sắc khi nghe tiếng cười đắc ý của lão Giáo chủ đột nhiên cất lên :

— Ha... Ha.... Muốn thoát khỏi tay bổn Giáo chủ đâu phải dễ !

Lập tức, thân hình bị bất động vì bị chế trụ huyết đạo của phụ thân liền vụt khỏi tay Tưởng Ngọc Linh !

Nàng biết phụ thân đã bị lão Giáo chủ cướp mất !

Nàng cố xoay người cho dù cước bộ chưa ổn định và gào lên :

- Phụ thân !!

Phát hiện sự đặc thù của lão Giáo chủ, Tiểu Vy vì muốn Tường Ngọc Linh khỏi bị thương nên lập tức lao đến :

- Hãy đỡ Âm Hàn ! Minh chưởng !

Ào...

Đáp lại tiếng quát của Tiểu Vy có hai tiếng găm đặc ý cũng vang lên.

Một của lão nhị hộ pháp vừa kịp quay lại :

- Tiểu tử chớ ngông cuồng ! Hãy đỡ !

Ào...

Một của lão Giáo chủ đang bất ngờ

dùng chính thân hình của vị văn nhân đưa thẳng vào luồng chưởng âm hàn của Tiểu Vy :

- Người có dám xuống tay không ?
Xem đây !

Tường Ngọc Linh một lần nữa phải gào lên bi thảm :

- Chớ hại mạng gia phụ !!

Trước tình cảnh này, Tiểu Vy đành phải xoay người thu chiêu !

Không bỏ lỡ cơ hội, lão Giáo chủ cười vang.

- Người ngoan ngoan thế mới phải ! Phấn của người đây !

Viu...

Bùng !

Lão Giáo chủ bất ngờ ném một vật

xuống đất ! Và vật đó sau khi phát nổ liền tỏa ra một màn hắc vụ che kín lấp toàn bộ thị tuyến của Tiểu Vy !

Lo sợ đây là màn hắc vụ có độc, Tiểu Vy hốt hoảng hô hoán :

- Tưởng cô nương hãy mau bỏ khí !

Tiếng hô hoán của Tiểu Vy chưa phát được bao lâu, một thân hình liền nặng nề rơi xuống.

Huych !

Biết đó là Tưởng Ngọc Linh vừa ngất lịm, Tiểu Vy dù phát hiện bọn Thiên Ma Giáo đang hồi hải hồ chạy nhưng vẫn không có lòng dạ nào đuổi theo.

Chương mười bốn

U MINH LÃNH SÁT

Vừa lại tỉnh Tưởng Ngọc Linh lâm vào tình trạng hốt hoảng :

- Thiếu hiệp ! Gia phụ đã sao rồi ?

Tiểu Vy cũng hồi hải và lo lắng không kém :

- Cô nương vừa tỉnh lại chỗ nên

quá khích động ! Cô nương hãy vận động chân khí, xem có hiện tượng trúng độc nào không ?

Nghe thế, Tưởng Ngọc Linh chợt nhớ lại bản thân nàng vừa mới ngã lộn vội làm theo lời Tiểu Vy !

Phát hiện sắc diện nàng có điều kỳ quái Tiểu Vy càng thêm lo âu :

- Thế nào rồi ?

Tưởng Ngọc Linh vụt thở dài và hai khóe lệ chan hòa :

- Không lẽ đây chính là vận số của Tưởng gia ? Gia phụ thì bị bắt, sống chết chưa rõ như thế nào, bản thân tiểu nữ lại ngộ kỳ độc, một loại độc không hề có giải dược ! Tiểu nữ biết phải làm gì đây, thiếu hiệp ?

Tiểu Vy như bị chấn động khi nghe Tưởng Ngọc Linh than oán ! Y chau mày nhìn Ngọc Linh :

- Hiện tại cô nương cảm thấy như thế nào ? Liệu có thể dùng nội lực để trừ độc không ?

Ngọc Linh lộ vẻ bi quan :

- Toàn bộ chân lực công phu của tiểu nữ đều bị thất tán ! Có muốn vận công trừ độc cũng vô ích !

Tiểu Vy ngây người và ngẫm nghĩ một lúc lâu, sau đó mới lên tiếng bằng giọng thật trầm buồn :

- Cô nương chớ quá thất vọng ! Không có loại độc chất nào không có giải dược ! Tại hạ sẽ không ngại gian nguy quyết tìm giải dược cho cô nương !

Ngọc Linh ngơ ngác :

- Thiếu hiệp đừng vội quên những gì lão Bạch Phát đã nói ! Đến bản thân lão cũng không có giải được, thiếu hiệp dù muốn tìm cũng vô ích !

Tiểu Vy cười nhẹ :

- Lão chỉ giả vờ nói như thế thôi ! Lão không thể gạt được tại hạ !

Ngọc Linh lo ngại :

- Thiếu hiệp muốn nói thiếu hiệp sẽ tìm đến tổng đàn Thiên Ma Giáo để tìm giải được ? Nếu vậy có khác nào thiếu hiệp tự đâm đầu vào chỗ chết ?

Tiểu Vy nghiêm giọng :

- Nói thật ra, tuy tại hạ chỉ là người mới bốn tẩu giang hồ không lâu nhưng đã nghe quá nhiều ác danh của

Thiên Ma Giáo ! Và những điều đó trước đây đối với tại hạ vẫn là những điều hoàn toàn vô can ! Tại hạ chưa từng có ý nghĩ phải đối đầu với Thiên Ma Giáo ! Tại hạ đã có quá đủ những lo lắng cho riêng tại hạ rồi ! Tuy nhiên, lần này bọn chúng đã vượt quá giới hạn ! Tính đi tính lại thì đây là lần thứ ba lão Bạch Phát Tôn Giả tìm cách hãm hại tại hạ ! Đã đến lúc lão phải nhận phần của lão ! Tổng đàn Thiên Ma Giáo dù có là long đàm hổ huyết vẫn không thể ngăn cản được tại hạ !

Nghe Tiểu Vy nói một hơi dài, Ngọc Linh càng thêm ngơ ngác :

- Hóa ra trước kia giữa thiếu hiệp và Thiên Ma Giáo đã có sẵn hiềm khích ?

Tiểu Vy bật cười :

– Nói là hiểm, khích thì hơi quái, chỉ là những xung đột nhỏ không đáng kể ! Tuy nhiên, như tại hạ vừa nói, lão đã vượt quá giới hạn của lão. Lão đã làm cho lòng nhẫn nại của tại hạ vượt quá mức chịu đựng ! Đã đến lượt tại hạ cho lão ném chút thủ đoạn lợi hại, bằng không lão cứ được đằng chân lân đằng đầu !

Dũng khí và đóm lược của Tiểu Vy khiến Tưởng Ngọc Linh nghi ngờ :

– Đến thất đại môn phái còn phải bày phần kiêng dè, Thiên Ma Giáo, thiếu hiệp dám nói những lời này phải chăng đã có chỗ ỷ trọng ?

Tiểu Vy vụt xòe đôi bàn tay :

– Tại hạ chỉ có một thân một mình ! Chỗ ỷ trọng cô nương vừa nói chính là

đôi tay này và...

Ngọc Linh hoang mang :

– Và gì nữa ?

Tiểu Vy vụt chớp động thân mình ! Và khi xuất hiện trở lại. Trên tay y đã có thêm thanh đoản kiếm khi nãy đã ném vào lão nhị hộ pháp !

Y cười lạnh :

– Và vật này nữa !

Ngọc Linh cả nghi :

– Nếu chỉ đơn độc thân lực, thiếu hiệp đừng vọng tưởng đến việc xâm nhập tổng đàn Thiên Ma Giáo !

– Hừ ! Tại hạ không hề vọng tưởng ! Ngược lại, tại hạ chắc chắn sẽ thực hiện đúng như lời đã nói !

Rốt cuộc, sự cả quyết của Tiểu Vy

cũng thuyết phục được Ngọc Linh ! Nàng dè dặt lên tiếng :

- Tiểu nữ đã thất tán vô công vì trúng độc, thiếu hiệp liệu có dám cho tiểu nữ cùng đi đến tổng đàn Thiên Ma Giáo không ?

Tiểu Vy hớn hỏ :

- Có gì mà không dám ? Chỉ sợ cô nương vẫn xem tại hạ là kẻ hạ lưu, như lệnh tôn đã nói và không dám đi cùng tại hạ !

Ngọc Linh thoáng nghi ngại nên chưa kịp đáp ! Bất ngờ, có một âm thanh ồm ồm vang lên, ngăn Ngọc Linh lại :

- Linh nhi ! Người chứ đại mà đi theo y, một kẻ khoác lác nói một tác đến trời !

Tưởng Ngọc Linh kinh ngạc kêu lên :

- Là bá bá đến từ lúc nào ? Bọn Thiên Ma Giáo vừa đến đây và gia phụ đã bị chúng bắt giữ !

Nhân vật mới xuất hiện có thân hình cao to vạm vỡ, chẳng trách thanh âm của nhân vật này cứ vang lên chát chúa khó nghe !

Vừa tiến đến gần, nhân vật được Tưởng Ngọc Linh gọi là La bá bá vừa gạt đầu tỏ vẻ hiểu biết :

- Ta đến tuy không lâu nhưng đủ để nghe biết mọi chuyện qua những gì Linh nhi và gã khoác lác kia đối đáp ! Hà... ! Mấy ngày qua trong lòng ta cứ thấy bất an, không ngờ là chuyện xảy ra cho

Tưởng lão đệ ! Ta đến chậm một bước
thật đáng tiếc !

Cứ nghe La bá bá gọi trang thư
sinh nọ là kẻ khoác lác mãi, Tưởng Ngọc
Linh đâm lo nên vẫn len lén nhìn dò xét
thái độ của y !

Và nàng thật sự ngạc nhiên trước
phản ứng khác thường của trang thư sinh
nọ !

Khi đây, tuy đã bị phụ thân nàng
xem là phường hạ lưu, trang thư sinh
không những không giận mà còn rối rít
phản minh như một kẻ không hề biết sợ
sao lại bị mắng như vậy !

Còn lần này, vừa bị xem là kẻ
khoác lác sắc mặt của trang thư sinh vù
sụp lại !

Y cứ long mắt nhìn chòng chọc
vào nhân vật họ La ! Và khi họ La dứt lời,
y buột miệng cười khẩy :

— Lão đến chậm đó là điều may
cho lão ! Hà tất phải tỏ ra nuối tiếc, trừ
phi lão muốn chịu chung số phận với lão
đệ của lão !

Họ La nào chờ nghe câu nói này
từ một gã võ danh. Vì thế họ La lập tức
ngoác mồm gào thét :

— Súc sinh ! Người vẫn chưa biết
Xuyên Vân Trảo La Thạch ta là người thế
nào à ? Nếu người không lập tức dập đầu
tạ lỗi, chờ trách ta sao quá độc ác !

Tiểu Vy bật cười ngật ngưỡng :

— Xuyên Vân Trảo La Thạch ? Ha...
Ha... ! Ai bảo ta không biết Xuyên Vân

Trảo La Thạch là người như thế nào ? Ta thừa biết lão chính là hạng người chỉ biết hà hiếp kẻ yếu thế hơn như nữ nhân hoặc trẻ nhỏ chẳng hạn ! Vậy mà cũng dám tự xưng là Xuyên Vân Trảo ! Ha... Ha...

Không chịu nổi những sự khinh biệt này La Thạch vụt lao đến. Bất chấp lời kêu can ngăn của Tưởng Ngọc Linh :

– Đừng mà, bá bá ! Y chính là U Minh Lãnh Sát, bá bá chẳng phải đối thủ !

La Thạch lao đến đủ gần, vừa xọc trảo vừa quát tháo :

– U Minh Lãnh Sát gì cũng vậy !
Đờ ! Đờ !

Vụt... Vụt...

Nhìn thấy thân sắc của trang thư

sinh lúc này Tưởng Ngọc Linh có cảm nhận không riêng gì La Thạch bá bá mà chính bản thân nàng cũng đang biết thế nào là một U Minh Lãnh Sát !

Bởi Tiểu Vy không những đang có thân thái bất động mà diện mạo của y đang lạnh toát băng. Đã thế, đôi mục quang của y vẫn lộ vẻ dừng đứng trước song trảo thật sự uy mãnh của La Thạch.

Điều đó chứng tỏ y không xem Xuyên Vân Trảo là môn công phu lợi hại ! Hoặc nói đúng hơn, y đang xem thường Xuyên Vân Trảo !

Cảm nhận được điều đó Tưởng Ngọc Linh hết cả tự chủ khi kêu toáng lên :

– Thiếu hiệp hạ thủ xin...

Chính lúc đó tả thủ của Tiểu Vy chớp động với tiếng quất rợn người !

— Lùi lại mau !

Àm !

La Thạch hoảng loạn chẳng hiểu bằng cách nào gã khoác lác kia có thể hóa giải được Xuyên Vân Trảo và có thể kích trúng vào người lão một chiêu quật mạnh !

La Thạch dù cố gượng vẫn phải lão đảo ngã nghiêng và thối lùi liên tục.

Đã thế, La Thạch càng thêm uất ức khi nghe gã khoác lác đang lên tiếng khoác lác.

— May cho lão, nếu Tướng công nương không kịp lên tiếng cầu xin, mạng của lão khó được bảo toàn ! Hừ ! Lần sau

ghờ tránh, đừng để U Minh Lãnh Sát ta gặp mặt !

Vút !

Không một lời cáo biệt Tiểu Vy tung thân bỏ đi, để lại sự ngỡ ngác với chút nuối tiếc cho Tướng Ngạc Linh !

Nàng ngỡ ngác vì không hiểu tại sao U Minh Lãnh Sát lại có thái độ địch thù và nặng tay như vậy đối với La Thạch bá bá ! Nếu cho là do hai chữ khoác lác kia thì sự nhục mạ đâu bằng hai chữ hạ lưu mà thân phụ nàng đã dùng !

Phải là một nguyên nhân nào khác và là một nguyên nhân mà nàng chưa hề biết !

Và nguyên nhân đó, có lẽ đến La Thạch cũng không nghĩ ra ! Vì La Thạch

dâu có ngờ U Minh Lãnh Sát chính là c
bé tám năm trước đã bị La Thạch hải
đòi lấy mạng !

La Thạch đau đớn về thể x
nhục nhã về tâm thần nhìn U Minh L
Sát trong thoáng mắt đã mất dạng !

*

*

*

Đang cơn giận dữ Tiểu Vy lao đi v
tốt độ khinh thân pháp ! Vì thế, Tiểu V
suýt nữa đã không nghe thấy những tiếng
kêu rên vang lên từ một bên đường !

Nghi ngờ khôn xiết, Tiểu Vy không

hể giảm cước lực vẫn lao vùn vụt vào một
khu rừng, nơi vừa phát ra những tiếng
kêu rên văng vẳng.

Vút !

Đến lúc chạm mặt người vẫn đang
tiếp tục kêu rên, Tiểu Vy do không thể
ngờ trên đời này lại có một thảm trạng
kinh khiếp đến vậy nên phải bất động
toàn thân !

Trước mặt Tiểu Vy là một hình hài
dâm máu ! Và hình hài này hiện giờ có
đến chín phần giống quỷ chỉ còn lại một
phần duy nhất là giống với hình người,
đó là đôi mắt đang nhìn Tiểu Vy một
cách yếu ớt với nhiều ẩn ý !

Thoạt hiểu cái nhìn đó là cái nhìn
cầu xin được chết, Tiểu Vy thoáng nhần

mặt và phải mở miệng hỏi :

— Thủ pháp nào đang hành hạ tôn giá ? Tại hạ có cách nào giúp tôn giá thoát khỏi đau đớn đây ?

Tuy nhiên, Tiểu Vy đã đoán sai ẩn ý của cái nhìn yếu nọ ! Từ cửa miệng đang kêu rên của kẻ đang bị hành hạ, một thanh âm nho nhỏ chợt vang lên :

— Hãy giúp... ta loại bỏ... Cửu Độc Xà... phân thân !

Tiểu Vy kinh ngạc :

— Cửu Độc Xà nào ?

Vẫn đau đớn khôn xiết, nạn nhân cố lặn người qua một bên, để lộ cho Tiểu Vy nhìn thấy phần đuôi của một con quái xà đang ngo ngoe ngay phía sau lưng của nạn nhân !

Chợt vỡ lẽ Tiểu Vy nhanh tay định chộp vào đuôi quái xà nhưng tiếng kêu của nạn nhân kịp vang lên đúng lúc :

— Đó là độc xà, đừng... chạm tay vào !

Tiểu Vy thu tay về và xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh !

Ngay sau đó với thanh đoản kiếm vừa lấy ra, Tiểu Vy xuất thủ thật chuẩn xác

Véo... Véo...

Toàn bộ y phục của nạn nhân đều bị Tiểu Vy dùng kiếm pháp lợi hại phá hủy mà không phạm đến da thịt.

Tuy thế, Tiểu Vy vẫn phải rùng mình lo sợ khi mục kích một cảnh tượng chưa từng thấy và chưa từng nghe nói

đến !

Khắp người của nạn nhân đứng là có chín con quái xà đang bám chặt vào ! Chúng ụng dung xâu xé từng mảnh thịt nhỏ của nạn nhân khiến máu huyết cứ phải tuôn trào và ướt đầm toàn thân !

Nhìn lũ quái xà chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay và dài không đến nửa thước đang ngo ngoe vì được một bữa tiệc thịt người ngon lành, Tiểu Vy mới hiểu tại sao nạn nhân lại gọi là Cửu Độc Xà phân thân ! Và thế mới biết tại sao nạn nhân phải kêu rên và phải để lộ ánh mắt van xin khẩn thiết !

Véo... Véo...

Nhanh như những tia chớp, Tiểu Vy dùng kiếm triệt hạ toàn bộ Cửu Độc

Xà.

Pháp... Pháp...

Vừa thực hiện xong hành vi nghĩa hiệp, Tiểu Vy đang lo ngại vì nạn nhân đã bất tỉnh, một tiếng quát chột vang lên :

– Hay cho tiểu tử dám hủy bỏ độc vật của ta ! Người muốn chết !

Vù...

Dựa theo hướng thanh âm xuất phát và là hướng đang có kinh phong xô ép đến, Tiểu Vy quay phắt lại và vung mạnh một kiếm chiêu :

– Chủ của lũ độc vật phải là hạng quái vật không có nhân tính ! Kẻ phải chết chính là ngươi ! Đồ !

Véo...

Âm !

Tiếng chấn kinh vang lên khiến Tiểu Vy có phản bàng hoàng...

- Không ngờ loại quái vật như người lại có nội lực thâm hậu đến vậy !
Tiếp chuông !

Tiểu Vy chuyển đoản kiếm sáng tả thủ, dùng hữu thủ hất mạnh một chuông U Minh Âm Hàn.

Chẳng khác nào Tiểu Vy, nhân vật nọ buột miệng kêu :

- Tiểu tử người xem ra cũng có đôi chút thực lực ! Hãy đỡ một chuông nữa xem nào !

Vù...

Ào... Ào... Âm !

Sau loạt chấn kinh thứ hai. Song

phương vẫn bình thủ !. Điều này khiến Tiểu Vy càng thêm bất phục nên tận lực lao vào :

- Xem chuông !

Ào...

Đối phương cũng có chung tâm trạng nên không hề chậm tay :

- Nạp mạng ! Đỡ !

Vù...

Bóng nhân ảnh của cả hai lập tức quện vào nhau đến nỗi khó phân biệt đâu là Tiểu Vy và đâu là nhân vật có thủ pháp Cửu Độc Xà phân thân tàn độc !

Tuy thế, những tiếng chấn kinh vẫn luân phiên vang lên chứng tỏ giữa cả hai chưa có ai thất thế.

Âm !!

Âm !!

Lần đầu gặp cường địch có thân thủ không hề kém, Tiểu Vy càng giao đấu càng phấn khích với bao nhiêu sở học đã miệt mài khổ luyện ở U Minh Thất. Tiểu Vy được dịp thi triển tận lực công phu !

Có thể nói đây là dịp thuận tiện giúp Tiểu Vy có nhận định chuẩn xác về công phu lẫn võ học đã hấp thụ ! Và hơn thế nữa, nhờ gặp phải một địch thủ ngang tay, mọi biến hóa của võ công mới được Tiểu Vy thức ngộ triệt để ! Do đó, chẳng trách Tiểu Vy đang có một tâm trạng phấn khích khác thường !

Vào lúc này, với tâm trạng hoàn toàn trái ngược với Tiểu Vy, lão quái vật càng động thủ càng tức giận ! Bởi lẽ lão

không thể ngờ đối với một tiểu tử có niên kỷ chẳng là bao không những lão không chiếm được phần thắng mà đôi khi chính lão phải khốn đốn mới mong đối phó nổi những chiêu thức vừa biến ảo vừa mang theo từng luồng kinh âm hàn hết sức kỳ quái của Tiểu Vy !

Người bất phục bây giờ chính là lão quái vật, không còn là Tiểu Vy nữa !

Lão luôn miệng quát tháo :

– Xù tiểu tử ! Bắn vào người dám đối đầu với ta à ? Xem chuồng !

Ào...

Tiểu Vy cười sáng sủa :

– Dám hay không, chẳng phải đó là điều ta đang thực hiện sao ? Xem này !

Vù...

Âm !

Lão phát nổ :

- Quỷ môn quan không nể, tự
ngươi lại muốn tìm vào ! Mau nạp mạng !

Ào...

Tiểu Vy cười lạt :

- Muốn ta nạp mạng, hạng quái
vật như lão chưa có đủ tư cách ! Đờ !

Vù...

Âm !!

Lão quái vật nổi cơn lôi đình :

- Tiểu tử quả ngông cuồng ! Đừng
trách ta có thủ đoạn độc ác ! Xem đây !

Lão cho tả thủ vào bọc áo và khi
lão vung tay ra thì trên tay lão chợt xuất
hiện một loại vũ khí lạ lùng !

Vũ khí đó có hình thù như một

ngọn trường tiên tuy không dài bằng ! Và
với sự điều động điều luyện của lão, thứ
vũ khí đó chợt uốn lượn và ngo ngoe như
một thứ vũ khí sống !

Những tiếng rít chợt phát ra từ vũ
khí quái lạ đó :

Veo... Veo...

Vo... Vo...

Nhận biết đối phương đã phải
dùng vũ khí, Tiểu Vy lập tức đưa đoản
kiếm từ tả thủ sang hữu thủ với tiếng quát
vang trời :

- Lão muốn chết nên mới dùng
khí giới ! Hãy xem Quỷ Kiếm U Minh của
ta đây

Véo...

Thanh đoản kiếm lập tức chớp

động tạo nên một tiếng rít khác thường.

Tuy nhiên, tiếng rít của kiếm phong và những tiếng rít quái lạ từ khí giới cũng hết sức quái lạ của lão quái vật không át nổi tiếng kêu kinh hoàng của đệ tam nhân là người vừa bị thủ pháp Cửu Độc Xà phân thân hành hạ.

Có lẽ do phát hiện một tình thế hết sức nguy ngập sắp xảy đến cho Tiểu Vy nên người kia dù đang mỗi mồm vẫn cố gượng kêu lên thật to :

– Thanh Tuyền Xà trên tay lão là loại độc vật vô song ! Thiếu hiệp dừng dể...

Chỉ cần nghe đến đây Tiểu Vy đã mau chóng hiểu tất cả !

Hóa ra khí giới của lão quái vật

chính là con độc xà, chẳng trách nó luôn uốn lượn và ngo ngoe đồng thời còn phát ra những tiếng rít vo vo quái lạ !

Khẽ hít một hơi dài, Tiểu Vy bất chợt biến chiêu, hóa thành đoàn kiếm thành trăm ngàn điểm tinh quang nhấp nháy.

– Hãy xem ta phá hủy độc vật của lão đây !

Véo... Véo...

Phập... Phập...

Tiểu Vy biến sắc !

Rõ ràng chiêu kiếm của y trước sau đã chạm vào độc vật Thanh Tuyền Xà có đến vài mươi lần, đáng lẽ độc vật đó phải lâm vào cảnh loạn kiếm phân thân ! Đằng này, kiếm của y như chạm vào lớp bùn

trơn trượt, khiến chiêu kiếm hóa nên vô dụng và độc vật Thanh Tuyền Xà vẫn bình an vô sự trong tràng cười đắc ý của lão quái.

— Ha... Ha... ! Muốn phá hủy độc vật của ta hay chính ngươi phải bị độc vật phá hủy ? Xem đây !

Veo...

Vo... Vo...

Đầu của Thanh Tuyền Xà lập tức lao cắm vào các trọng huyệt của Tiểu Vy ! Động tác của nó linh hoạt khiến Tiểu Vy khó có thể biết trọng huyệt nào mới thật sự là nơi nó định cắm vào !

Kinh tâm, Tiểu Vy bật ngã người về phía sau bằng tư thế thiết bản kiêu ! Đồng thời y còn dùng thanh đoản kiếm

gạt loạn tứ phương với ý đồ che kín môn hộ !

Véo...

Tuy nhiên, tự thân Thanh Tuyền Xà là một linh vật ! Nó không cần chủ nhân điều động cũng biết phải tránh né ra sao và phải tấn công đối phương vào bộ vị nào !

Vì thế, chỉ trong nháy mắt. Khi tư thế thiết bản kiêu của Tiểu Vy mới thực hiện xong, một cảm giác đau nhói chợt đến với Tiểu Vy xuất phát từ đại huyệt Đan Điền !

Lập tức, mọi chân nguyên nội lực của Tiểu Vy như bị ai đó hút hết vào chỗ rỗng không vô tận !

Đang vận lực vào tư thế thiết bản

kiểu và vào thanh đoản kiếm, hiện tượng chân nguyên bị biến mất lập tức đưa Tiểu Vy vào tình cảnh phải ngộ tử !

Y bất ngờ ngã hẫng về phía sau và lẽ đương nhiên phải nằm dài chờ chết !

Đã tiêu liệu trước một kết quả như thế này, lão quái vật vừa vội vàng thu Thanh Tuyền Xà về vừa cất lực lao ào đến với tiếng quát cực kỳ đặc ý :

– Đối đầu với ta là phải chết !
Nạp mạng đi thôi, tiểu tử !

Ào...

Một ngọn kinh có uy lực chẳng khác nào một ngọn núi được xuất phát từ tâm chưởng của lão quái vật đổ áp vào Tiểu Vy đang ngoan ngoãn chờ chết !

Nhân vật kia dù đang trong tình

trạng kiệt lực cũng phải khiếp hãi gào lên :

– Chao ôi, nguy mất... !!

Nhưng, một diễn biến kỳ quái liên xuất hiện !

Thanh đoản kiếm đang nặng chình chịch trong cánh tay yếu ớt của Tiểu Vy bất ngờ loang nhanh như một tia chớp.

Véo...

Ngay sau đó, vừa là tiếng kêu kinh hãi của lão quái vật vừa là tiếng chạm kinh cùng một lúc vang lên.

Ầm !

– Ôi chao... Hự !

Toàn thân lão quái vật phải bị chấn lùi và mọi khí thế hung hãn của lão phải biến mất khi lão phát hiện Tiểu Vy

đang sừng sững uy nghi đứng nhìn lão !

Không cần tìm hiểu tại sao Tiểu Vy đang là kẻ chờ chết lại tự dưng có được phản ứng lợi hại này, lão quái vật khề xoay người và lập tức biến mất vào cánh rừng dày đặc thẳm u.

Vút !

Tiểu Vy như không biết lão quái vật đã tháo chạy ! Y cứ đứng yên như thế và đứng lâu thật lâu...

chương mười lăm

VƯƠNG ĐỘC CHI VƯƠNG

Khoảng thời gian trăm lảng bao trùm cả khu rừng như phải kéo dài đến vô tận ! Nó chỉ bị phá vỡ lúc Tiểu Vy bất ngờ lên tiếng sau khi thở hắt ra một hơi dài :

- A... ! Không ngờ trên đời này lại có người dùng độc xà làm khí giới ! Một

loại khí giới cực kỳ lợi hại !

Tiểu Vy vừa dứt lời, một âm thanh yếu ớt chợt vang lên :

- Hóa ra thiếu hiệp vẫn còn sống !

Giật mình, Tiểu Vy đưa mắt nhìn theo hướng có tiếng phát thoại để phát mở miệng nói lên một lời thật vô nghĩa :

- Ủy ! Tôn giá vẫn chưa chết ? !

Nhân vật vừa lên tiếng chính là nạn nhân của lão quái vật qua thủ pháp Cửu Độc Xà phân thân !

Với toàn thân không còn y phục che đậy, nhân vật nọ chỉ có lớp huyết giới đã khô tạo thành lớp vảy cứng thay cho y phục ! Dầu thế, nhân vật nọ vẫn tỏ ra hơn hở :

- Nếu Triết Toàn Thu này dễ chết

như thế chẳng hóa ra đã phụ ân cứu tử của thiếu hiệp sao ? Chuyện đáng ngạc nhiên là thiếu hiệp vẫn sống cho dù đã trúng phải chất kịch độc của Thanh Tuyền Xà ! Tại sao lại có chuyện này ?

Tiểu Vy ngờ ngác nhìn nhân vật vừa tự xưng là Triết Toàn Thu :

- Tôn giá bảo tôn giá không dễ chết ? Tại sao ? Còn tại hạ, tại sao lại phải chết vì Thanh Tuyền Xà ?

Triết Toàn Thu khẽ cựa mình, làm cho nhiều mảnh huyết khô có khắp người phải vỡ bong và kêu lên tí tách :

- Triết mỗ tuy bất lực, phải cam chịu nhục hình nhưng độc chất của Cửu Độc Xà vô hình chung đã tự hóa giải loại độc chất trước đó mỗ đã nuốt phải ! Đó

là nguyên do khiến mỗ nói mỗ không dễ chết ! Phần thiếu hiệp, không lẽ thiếu hiệp không biết chất độc của Thanh Tuyền Xà là loại độc được hân thế ? Nó còn mạnh hơn Hạc Đỉnh Hồng vốn được xem là vương độc !

Tiểu Vy kinh tâm :

- Hạc Đỉnh Hồng là vương độc ? Thanh Tuyền Xà nếu độc hơn thì phải gọi như thế nào ?

- Vương độc chi vương ! Thiếu hiệp không chết quả là kỳ lạ !

Tiểu Vy rùng mình :

- Thảo nào chân nguyên nội lực của tại hạ giờ đã giảm đi non nửa ! Thì ra đó là do vương độc chi vương gây nên !

Triết Toàn Thu thất sắc :

- Đã giảm đi non nửa ư ? Không xong rồi !

Tiểu Vy thất kinh :

- Sao lại không xong ?

Triết Toàn Thu không đáp, chỉ hồi hã thốt giục Tiểu Vy :

- Đây là hiện tượng chẳng phải tâm thường, thiếu hiệp có chốn nào có thể tạm thời ẩn thân chăng ?

Tiểu Vy ngơ ngác :

- Ẩn thân ư ? Sao phải ẩn thân ?

- A... ! Không có chứ gì ? Vậy thiếu hiệp hãy mau mau đưa Triết mỗ đi !

- Đi đâu ? Để làm gì ?

Triết Toàn Thu lộ vẻ khẩn trương :

- Thiếu hiệp chờ nên hồi nữa !

Trừ phi thiếu hiệp chờ lâu quay lại vì kịp

nhớ ra thiếu hiệp đã trúng độc của Thanh Tuyền Xà !

Nghe bảo lão quái vật sẽ quay lại.

Tiểu Vy hốt hoảng đưa mắt nhìn quanh !

Triết Toàn Thu càng thêm cấp bách :

— Chắc chắn lão sẽ nhớ ra và quay lại ! Hãy đưa Triết mỗ đi nhanh nào !

Tuy không tin lắm vào nhận định này nhưng chính thái độ của Triết Toàn Thu đã làm cho Tiểu Vy dao động !

Cất thanh đoản kiếm vào người, Tiểu Vy vội vã bồng Triết Toàn Thu lên hai tay :

— Đi về hướng nào ?

Triết Toàn Thu vừa đưa tay chỉ về phía bắc là phía đầu nguồn của cánh

rừng, nơi đang ẩn hiện một dãy hoàng cung nhấp nhô, Tiểu Vy chợt thất sắc vì nghe nhiều tiếng động khả nghi.

— Không lẽ lão quái vật đang thất sự quay lại ?

Câu lẩm bẩm của Tiểu Vy khiến Triết Toàn Thu hốt hoảng :

— Chạy mau !

Không chờ đến lần thúc hối nào khác, Tiểu Vy lập tức quăng người, lao vút theo bìa rừng !

Ở phía sau có tiếng lão quái vật thẳng thốt kêu :

— Ô hay ! Tiểu tử vẫn còn sống thật sao ? Không lẽ tiểu tử đã luyện được Kim Cương Bất Hoại Thân và không sợ độc ? !

Nghe được câu này, Tiểu Vy dù không biết lão quái vật có đuổi theo hay không vẫn phải tiếp tục cuộc trình !

Không những thế, để lão quái vật vẫn ngỡ Tiểu Vy là hạng người không sợ độc, Tiểu Vy cố chỉ trì cước lực nghìn lần, phải tận lực bình sinh với chân nguyên nội lực chẳng hiểu sao cứ suy giảm lần lần !

Vút !

Đến được dãy hoàng cung nhấp nhô, Tiểu Vy dù đã mệt đến sắp ngất vẫn phải tuân thủ mọi chỉ điểm của Triết Toàn Thu để lẩn khuất hoàn toàn vào nơi Triết Toàn Thu muốn Tiểu Vy dựa đến !

Đó là nơi chỉ toàn là đá với đá và những hòn đá này vừa có thiên hình vạn

trạng vừa nằm rải rác khắp nơi như ngẫu nhiên vốn vậy !

Tuy nhiên, dù thật sự kinh ngạc nhưng Tiểu Vy vẫn phải di chuyển theo lời điểm chỉ hết sức quái lạ của Triết Toàn Thu :

– Đến được nơi này thiếu hiệp không thể đi loạn. Hãy đi về phía tả, ba bước thôi ! Đứng rồi, chéch sang tả một lần nữa, năm bước ! Hay lắm, bây giờ thì đi sang phía hữu ! Một, hai... bảy bước là đủ ! Ồ ! Đứng đi thẳng đến động khẩu vừa nhìn thấy ! Hãy đi hai bước sang tả một sang hữu ! Được rồi ! Có thể đến động khẩu được rồi ! Hà... ! Vậy là thoát !

Tiểu Vy nghe nói đến chữ thoát, toàn thân chân lực cũng theo đó thoát đi !

Vy khụy xuống dưới sức nặng càng lúc càng nặng của Triết Toàn Thu trên hai tay !

Phịch !

Bị ngã đau nhưng Triết Toàn Thu vẫn mau chóng ngồi dậy !

Sau một lúc tìm và nhớ một vật gì đó ở dưới nền động, Triết Toàn Thu đưa vật đó đến tận miệng Tiểu Vy :

– Hãy nuốt vào ! Nó sẽ giúp thiếu hiệp tiêu trừ bớt chất độc của Thanh Tuyền Xà !

Tiểu Vy nhận ra vật được Triết Toàn Thu đưa đến chỉ là một vài nhánh cỏ :

– Đây là cỏ gì ? Có thể hóa giải chất độc được mệnh danh là vương độc

chi vương sao ?

Triết Toàn Thu nhấn nhó :

– Không thể hóa giải hoàn toàn ! Chỉ là tiêu trừ bớt thôi ! Hãy nuốt nhanh nào, đừng để quá muộn !

Tiểu Vy định há miệng nuốt, nhưng do kịp nhớ lại nên nghiêng đầu né tránh :

– Tại hạ vẫn chưa biết đó là loại cỏ gì, tác dụng ra sao ? Nuốt bừa như thế này làm sao được ?

Triết Toàn Thu thở dài :

– Đó là Đoạn Trường Tuyệt Mệnh Thảo ! Dùng độc để trị độc, vào lúc này chỉ có biện pháp đó mới có thể giúp thiếu hiệp chi trì sinh mạng thôi !

Tiểu Vy hoang mang :

– Dĩ độc trị độc ? Liệu có được không ?

Chọn lấy một nhánh cỏ vừa nhỏ Triết Toàn Thu vừa cho vào miệng vừa lâu bầu giải thích :

– Chính nhờ loại độc thảo này không những Triết Toàn Thu mổ tự hóa giải chất độc của Cửu Độc Xà mà còn chịu đựng hơn hai canh giờ bị hành hạ vẫn không chết ! Y thư nào mà không đề cập đến phương cách dĩ độc trị độc ?

Tiểu Vy tuy lo ngại nhưng vẫn cố đưa tay nhận lấy những nhánh cỏ còn lại đang được họ Triết đưa ra !

Triết Toàn Thu còn nở một nụ cười khích lệ :

– Sẽ chẳng có việc gì đâu, thiếu

hiệp hầy...

Chỉ nói được đến đây, hai mắt của Triết Toàn Thu chợt trợn ngược thập phần kỳ quái ! Ngay sau đó, Triết Toàn Thu bật ngửa về phía sau, đập đầu vào một hòn đá.

Bốp !

Tiểu Vy kinh hoảng :

– Tôn giá làm sao rồi ?

Do hoảng loạn, việc thoát lực xảy ra với Tiểu Vy thật nhanh ! Tiểu Vy cũng phải nghiêng người gục ngã.

Huych !

*

*

*

Một lúc sau đó, Tiểu Vy mơ hồ nghe tiếng kêu của họ Triết :

– Ôi chao ! Sao đầu ta lại đau thế này ?

Nhận thức lập tức trở về với Tiểu Vy !

Tiểu Vy ngồi bật dậy và hỏi thật nhanh :

– Tôn giá tỉnh rồi ư ?

Vừa hỏi dứt lời, Tiểu Vy phải kinh hoàng khi phát hiện khắp người họ Triết đang nhầy nhụa những lớp máu đen bầm, **oát lên mùi hôi thối nồng nặc !**

Cung nhận ra điều này, Triết Toàn chu tự thất kinh :

– Ô hay ! Sao khắp người mỡ lại tuôn huyết và toàn là huyết tanh hôi như thế này ?

Đến Triết Toàn Thu còn không hiểu điều gì vừa xảy ra cho bản thân, Tiểu Vy lẽ đương nhiên càng không thể biết !

Cả hai cứ ngỡ ngác nhìn nhau rồi lại nhìn vào thân thể trần trụi trọc của Triết Toàn Thu đang nhầy nhụa máu !

Được một lúc, cả hai bất ngờ kêu lên một lượt :

– Hay thật ! Triết mỡ đã hồi phục võ công rồi !

– Ha... Ha... ! Tại hạ cũng vậy ! Chất độc của Thanh Tuyền Xà cũng bị hóa giải hoàn toàn !

Cùng kêu và cùng kinh ngạc, sau đó, Triết Toàn Thu đột nhiên hỏi Tiểu Vy :

– Thiếu hiệp đã nuốt Đoạn Trường Tuyệt Mệnh Thảo ?

Đưa tay chỉ những nhánh cỏ đang rơi vãi cạnh đó, Tiểu Vy lắc đầu :

– Tại hạ chưa kịp dùng đã bị ngắt !

– Vậy tại sao thiếu hiệp có thể tự hóa giải độc chất Thanh Tuyền Xà ?

Tiểu Vy ngơ ngẩn, cố tìm lời giải thích :

– Tại hạ không thể biết ! Hoặc giả là do Cửu Diệp Thảo quả trước đây tại hạ đã dùng ?

Triết Toàn Thu giật mình :

– Cửu Diệp Thảo ? ! Thiếu hiệp có

liên quan thế nào với lão Bạch Phát, Giáo chủ Thiên Ma Giáo ?

Biết Triết Toàn Thu có ngộ nhận giữa Cửu Diệp Thảo và Cửu Diệp Thảo quả, Tiểu Vy mỉm cười :

– Không những không có liên quan mà gần đây còn có nhiều lần xung đột ! Tôn giá đứng lăm giữa Cửu Diệp Thảo và Cửu Diệp Thảo quả !

Gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Triết Toàn Thu bảo :

– Rất có thể Triết mỗ đã lầm ! Hai linh thảo này tuy khác nhau nhưng cố thể có chung một công năng kỳ diệu ! Đã có Cửu Diệp Thảo quả thảo nào thiếu hiệp vẫn toàn mạng sau khi bị ngộ độc Thanh Tuyền Xà !

Tiểu Vy hỏi dò :

– Phải chăng Cửu Diệp Thảo, quả có thể giúp tại hạ ngăn ngừa bách độc ?

Triết Toàn Thu đáp :

– Căn cứ theo diệu năng của Cửu Diệp Thảo mà nói, ngoài việc giúp bản thân ngăn ngừa bách độc, nó còn giúp chân nguyên nội lực của thiếu hiệp tăng cao bội phần !

Nói xong, chính Triết Toàn Thu phải hoang mang :

– Nhưng nếu là vậy, chỗ thất sự không hiểu tại sao ở thiếu hiệp lại xảy ra tình trạng thất thoát chân lực ?

Tiểu Vy cũng lắc đầu ngơ ngác :

– Cũng vậy thôi, chính tôn giá cũng đâu hiểu tại sao tôn giá lại hồi phục

chân lực trong tình trạng kỳ quái như thế này ?

Bất cười, Triết Toàn Thu vụt đứng lên :

– Đúng là kỳ quái thật ! Thiếu hiệp hãy ngồi chờ một lúc ! Mỗi đâu thế cứ thế này đàm đạo cùng thiếu hiệp ?

– Tôn giá định đi đâu ?

Triết Toàn Thu đáp :

– Bên trong động thất có một đầm nước ! Mỗi cần phải gột rửa hết lớp huyết hôi hám này !

Định bước đi nhưng Triết Toàn Thu kịp quay lại căn dặn :

– Bên ngoài động khẩu là một kỳ môn trận thế, thiếu hiệp đừng nên đi loạn kéo lâm nguy !

Tiểu Vy tuy gật đầu đáp ứng nhưng trong lòng vẫn không biết thế nào là kỳ môn trận thế ! Không những thế, còn kinh nghi vì câu nói có phần hăm dọa của Triết Toàn Thu !

Y tự nghĩ :

"Kỳ môn trận thế đầu sao cũng chỉ là đóng loạn thạch, tại sao lại xảy ra nguy hiểm nếu ta vô tình đi loạn ?"

Nghĩ thì nghĩ nhưng Tiểu Vy vẫn ngồi nguyên vị do phải ngấm nghĩ về những điều kỳ quái vừa xảy ra cho bản thân !

Một lúc lâu sau đó vẫn không thấy Triết Toàn Thu quay lại, Tiểu Vy vô tình đưa mắt nhìn ra ngoài !

Đúng lúc đó, bóng dáng một con

thỏ chợt xuất hiện trong tầm nhìn Tiểu Vy !

Chực nhớ đến chú thỏ A Hoa độ nào, Tiểu Vy quên mất ở phía ngoài là kỳ môn trận thế nên ung dung bước ra !

Chỉ mới đi khỏi động khẩu chừng ba bước, mọi khung cảnh trước mắt Tiểu Vy chợt thay đổi !

Đó không còn là khung cảnh của đồng loạn thạch nằm ngổn ngang nữa ! Trái lại, trước mắt Tiểu Vy chợt sừng sững một dãy núi non hùng vĩ chẳng hiểu từ đâu hiển hiện !

Vẫn chưa biết đó là ảo giác do trận thế kỳ môn tạo ra, Tiểu Vy vẫn thản nhiên vừa bước đi vừa đưa mắt kiểm tìm con thỏ lúc nãy !

Con thỏ cũng đã biến mất nh
đống loạn thạch vụn biến thành dây n
non !

Tiểu Vy sau khi di chuyển thêm
vài bước nữa liền phát hiện có lớp sương
mù dày đặc chợt lan tỏa và che kín lấp
hoàn toàn tầm thị tuyến.

Tiểu Vy kinh ngạc tự nhủ :

"Lúc này dù chưa đến giữa trưa
nhưng cũng chẳng phải là lúc sương mù
xuất hiện ! Không lẽ chỉ mới đó trời đã
về chiều ? Hoặc giả, đây là sự nguy hiểm
mà Triết Toàn Thu đã cảnh báo ?"

Bán tín bán nghi, Tiểu Vy thử di
chuyển vài bước nữa !

Cảnh quang một lần nữa đổi khác,
cho Tiểu Vy nhìn thấy khắp mọi nơi đâu

đâu cũng có những hẻm vực mịt mù vẩn
vụ !

Đến lúc này, vì lo sợ sẽ trượt chân
ngã vào hẻm vực, Tiểu Vy kinh hoảng tìm
cách lùi về vị trí lúc nãy !

Nhưng, Tiểu Vy càng di chuyển
càng khiến trận thế phát động !

Y không những không tìm được
động khẩu lúc đầu mà đến việc quay lại
vị trí mới di chuyển khi này cũng không
tìm được !

Càng lúc càng cảm nhận đây chính
là sự hung hiểm muôn trùng của trận thế
kỳ môn, Tiểu Vy chỉ biết lặng người đứng
yên, hy vọng khi Triết Toàn Thu quay lại
và phát hiện sự biến mất của y sẽ đi tìm
và giải cứu !

Triết Toàn Thu đầu chẳng thấy.
Tiểu Vy chỉ nhận ra một bóng dáng mềm
mại chợt nhảy xổ vào lòng !

Kinh, hoảng, Tiểu Vy định hất
mạnh tay xô bóng đó ra ! Nhưng vì kịp
nhận ra đó là con thỏ khi này đã thấy
nên Tiểu Vy vội trấn tĩnh và giữ chặt con
thỏ !

Toàn thân con thỏ dù đang được
Tiểu Vy giữ chặt vẫn cứ run bắn lên từng
con ! Nhớ lại nỗi sợ hãi độ nào của chú
thỏ A Hoa, Tiểu Vy khẽ khàng lên tiếng :

— Mi sợ lắm sao ? Yên nào, mi
đừng chạy loạn nữa ! Bằng không, mi
cũng gặp phải những cảnh tượng hãi
hùng như ta đã gặp !

Cùng với lời trấn an, sự vỗ về của

Tiểu Vy rốt cuộc đã làm cho con thỏ cảm
nhận sự bình ổn ! Nó đã chịu nằm yên
trong lòng Tiểu Vy !

Cảm thấy Triết Toàn Thu quá
chậm trễ trong việc phát hiện và tìm
kiếm, Tiểu Vy thất vọng buông người ngồi
phịch xuống !

Thật lạ, dù chỉ là một động tác
ngồi, Tiểu Vy không hề dời vị trí, nhưng
mọi cảnh quang trước mặt y cũng bị thay
đổi !

Ở tư thế ngồi, nhưng cây cỏ trước
đó nếu chỉ thấp lè tè và chỉ mọc rải rác
thì qua sự biến động của trần thế chúng
cũng hóa thành cao to và dày đặc !

Tiểu Vy ngơ ngàng nhìn cảnh
quang đang như một khu rừng xanh mơn

mồn !

Con thỏ có lẽ cũng nhìn thấy cảnh tượng này, nó bất ngờ ngộ nguây như muốn được tự thân bước vào rừng tìm vật thực !

Cử động của con thỏ là bất ngờ khiến Tiểu Vy khi phát giác thì con thỏ đã vượt khỏi tầm tay !

Lo sợ cho con thỏ một phen nữa phải kinh hoảng vì sự biến động của trận thế, Tiểu Vy vội nhào người cố tóm bắt con thỏ !

Thỏ là loài thú vốn tinh nhanh, cái chớp của Tiểu Vy dù có chạm vào nhưng vẫn không thể tóm bắt được !

Thêm lo ngại, Tiểu Vy cố rướn người thêm chút nữa, vừa muốn giữ lại

con thỏ vừa không muốn xa rời vị trí khiến trận thế biến động !

Lần này, Tiểu Vy thật sự chớp được một vật ! Nhưng rất tiếc, đó không phải con thỏ ! Ngược lại, vật đó tuy cũng mềm mại nhưng khi xem kỹ lại Tiểu Vy chỉ thấy đó là một vương lụa đã cũ kỹ !

Định vất đi, Tiểu Vy chợt giật mình khi nghe có tiếng người kêu :

- Thiếu hiệp đang ở đâu ? Nếu đang ở trong trận thì cứ đứng yên ! Triết mỗ sẽ tự tìm đến !

Đang lo lắng vì những quái trạng của trận thế, nghe tiếng kêu của Triết Toàn Thu, Tiểu Vy thật sự vui mừng !

Y đứng thẳng người, cầm vương lụa và huơ loạn :

– Tại hạ đang ở đây ! Tôn giá
hãy...

Chưa kịp nói dứt lời, Tiểu Vy phải
giật mình vì sự xuất hiện kẻ cận của Triết
Toàn Thu :

– Mổ đến đây rồi ! Ghà ! Thiếu
hiệp gào lớn quá khiến mổ phải váng cả
tai !

Cùng đi với Triết Toàn Thu về
động khẩu ban đầu, Tiểu Vy vừa hỏi :

– Sao tôn giá tìm được tại hạ mau
như vậy ?

Triết Toàn Thu mỉm cười :

– Phạm vi của trận thế không đến
mười trượng vuông ! Chỉ cần nghe được
tiếng của nhau là khoảng cách đã gần kẻ
lắm rồi !

– Tại hạ có nghe tiếng nhưng nào
nhìn thấy tôn giá ?

Triết Toàn Thu giải thích :

– Đó là sự kỳ diệu của trận thế kỳ
môn ! Có khi, chỉ đứng gần nhau trong
gang tấc nhưng vị tất đã nghe được tiếng
nói của nhau, nói gì đến việc nhìn thấy !

Tiểu Vy khâm phục :

– Lập được trận thế này, tôn giá
quả là người uyên bác, kiêm tu văn võ !

Cả hai bước vào động thất, Tiểu
Vy kinh ngạc khi nghe Triết Toàn Thu
đáp :

– Trận thế này nào phải do mổ
thiết lập ? Trong một lần đi ngang, phát
hiện có trận thế, mổ do có chút kiến thức
về thuật kỳ hoàng nên thử tìm vào ! Hóa

ra đây là nơi vô chủ, mỗi tự xem là tân chủ nhân, chiếm ngụ luôn nơi này !

– Tôn giá ở đây đã lâu ?

Họ Triết gật đầu :

– Khoảng năm sáu năm gì đó !

– Vậy tại sao tôn giá lại rơi vào tay lão quái vật kia khi đã được trấn thế lợi hại bảo vệ ?

Họ Triết thở dài :

– Tất cả là do Đoạn Trường Tuyệt Mệnh Thảo.

– Thế là thế nào ?

Họ Triết giải thích :

– Mỗi do có mối hận thù cần phải báo phục, muốn có một chỗ luyện công yên tĩnh ! Và nơi này thật sự thích hợp cho ý đồ của mỗi ! Mới cách đây vài ngày,

mỗi tình cờ nhìn thấy một con thỏ thần nhiên nhăm nháp những nhánh cỏ kia, đang lúc bụng đói mỗi nghĩ nếu con thỏ ăn được tất mỗi cũng ăn được ! Nào ngờ, khi đã ăn xong được một ít, mỗi phát hiện ngũ tạng lục phủ đều đau như bị loạn kiếm chọc vào ! Biết đó là Đoạn Trường Tuyệt Mệnh Thảo. Mỗi kinh hoảng bỏ chạy tứ tung ! Vô tình chạm trán lão độc vật ! Hà...

Nghe họ Triết cứ thở dài như có điều khó nói, Tiểu Vy càng thêm muốn biết :

– Sau đó thế nào ? Tại sao lão hành hạ tôn giá đến vậy ?

Luồng lự một lúc Triết Toàn Thu mới đáp :

- Lão muốn Triết mỗ phải cùng xưng một điều.

→ Điều gì ?

Triết Toàn Thu đưa mắt nhìn chằm chằm Tiểu Vy :

- Thiếu hiệp có bao giờ nghe nói đến Kim Long ngũ bấu ?

Tiểu Vy ngơ ngác :

- Kim Long ngũ bấu ? Chưa ! Đó là những vật gì ?

Triết Toàn Thu kinh ngạc :

- Thiếu hiệp không biết thật ư ?
Vậy còn Kim Long Kỳ Nhân thì sao ?

Tiểu Vy phì cười :

- Không biết là không biết, tại hạ cần chi phải giả vờ ? Vì Kim Long Kỳ Nhân nào đó tôn giá vừa nhắc đến phải

chẳng có liên quan đến ngũ bấu Kim Long ?

- Không sai ! Nói đúng hơn ngũ bấu kia là do Kim Long Kỳ Nhân lưu lại ! Điều này trên giang hồ hầu như ai cũng biết, có lý nào thiếu hiệp lại đưa từng nghe qua ?

Tiểu Vy thở dài :

- Muốn nghe cần phải có người nói mới có thể nghe ! Tại hạ thuở lên năm đã không nơi nương dựa, lúc lên mười may gặp được kỳ duyên, theo di mệnh phải bái người đã chết làm sư phụ ! Sau đó là tám năm đơn độc khổ luyện cho đến cách đây không lâu mới bốn tẩu giang hồ, tại hạ đến một lời giáo huấn cũng chưa được nghe, làm gì có may mắn

được ai đó nói về Kim Long ngũ bấu ?

Họ Triết tỏ ra kinh ngạc :

- Chỉ đơn độc khổ luyện mà đạt mức thành tựu như thiếu hiệp hiện giờ, lệnh sư hẳn phải là cao nhân tuyệt thế ?

Tiểu Vy lắc đầu :

- Tuyệt thế hay không tôn giá có thể nghe và tự lượng định ! Phần tại hạ chỉ biết ngoại hiệu của gia sư là U Minh Thân Cơ !

- U Minh Thân Cơ ? Thật thế sao ? Thảo nào thân thủ của thiếu hiệp lại chẳng cao minh đến vậy ! Ba mươi năm trước, lúc Triết mới chỉ mới bắt đầu luyện công đã từng nghe đến uy danh như sấm động bên tai của lệnh sư !

Tiểu Vy phấn khích :

- Tôn giá nói thật lòng, đấy chứ ? Phải chăng gia sư đúng là cao nhân tuyệt thế như tôn giá đã nói ?

- Không sai ! Võ học của lệnh sư lúc bấy giờ hầu như không hề có đối thủ ! Nếu có đi chăng nữa thì chỉ là....

Tiểu Vy nổi tánh hiếu kỳ :

- Là nhân vật nào ?

- Kim Long Kỳ Nhân !

Tiểu Vy kinh ngạc :

- Là nhân vật đã lưu lại Kim Long ngũ bấu ?

Họ Triết gật đầu thừa nhận :

- Đúng vậy ! Ngoại trừ Kim Long Kỳ Nhân, có thể nói lệnh sư đáng gọi là thiên hạ đệ nhất nhân !

Tiểu Vy trầm ngâm :

— So với Kim Long Kỳ Nhân, võ học của gia sư như thế nào ? Có thể là ngang bằng chăng ?

Họ Triết lắc đầu :

— Mỗ nói thật, cho dù song phương chưa một lần so chiêu nhưng mỗ tin chắc võ học của Kim Long Kỳ Nhân phải cao minh hơn !

— Tại sao ?

Họ Triết giải thích :

— Được xưng tụng là kỳ nhân, ba mươi năm trước niên kỷ của kỳ nhân đã ngoại trăm, so với lệnh sư chỉ mới xấp xỉ tam tuần ! Nội một điểm này cũng đủ biết võ học của lệnh sư không thể bằng !

— Người tài không đợi tuổi, tôn giá đâu thể so sánh như vậy !

Họ Triết lại bảo :

— Một đằng là nam một bên là nữ ! Nữ sao có thể so sánh với nam ?

— Hừ ! Để so về võ học đâu có chuyện luận nam luận nữ ? Tại hạ bất phục điểm này !

Họ Triết mỉm cười :

— Còn một điểm nữa rất có thể khi nghe xong thiếu hiệp sẽ không bất phục ! Đó là người giang hồ hiện đang náo nức truy tìm một trong Kim Long ngũ bảo ! Họ tin chắc chỉ cần tìm được một trong năm bảo vật sẽ luyện được một phần nhỏ sở học của Kim Long Kỳ Nhân ! Không ai để tâm đến sở học của lệnh sư để bỏ công đi tìm ! Nói tóm lại, chính vì lẽ này mỗ dám khẳng định sở học của lệnh sư

không thể bằng với sở học của Kim Long Kỳ Nhân !

Tiểu Vy cười nhạt :

- Tìm sở học của Kim Long Kỳ Nhân, tại hạ nào thấy có ai khác ngoài tôn giá ? Đâu phải tất cả cùng tìm ?

Họ Triết chợt nghiêm mặt :

- Thiếu hiệp có biết lão độc vật lúc này là ai không ?

- Là ai ?

- Lão chính là Phiến Vũ Xà Vương, một nhân vật thượng đẳng suốt một cõi Tây Vực !

Tiểu Vy hất mặt :

- Là Phiến Vũ Xà Vương thì đã sao

- Úy ! Sao lại không sao ? Như

thiếu hiệp chưa từng nghe nói đến lão thì phải ?

Tiểu Vy trề môi khinh bỉ :

- Lão có gì đáng để tại hạ phải biết ?

Họ Triết chép miệng :

- Chà ! Thật lạ là thiếu hiệp không biết ! Ở Trung Nguyên có một môn phái gọi là Bích Xà Môn, thiếu hiệp đã biết chưa ?

Tiểu Vy giật mình :

- Bích Xà Môn ? Tại hạ có biết ! Thì sao ?

- Chẳng sao cả nếu không tính đến môn chủ Bích Xà Môn chính là đồ đệ của lão độc vật Phiến Vũ Xà Vương ! Và bấy lâu nay, cả hai vẫn không ngớt truy

tìm Kim Long ngũ bấu !

Tiểu Vy trầm giọng :

— Môn chủ Bích Xà Môn là đệ tử của lão quái vật ? Hay thật !

— Như thiếu hiệp có vẻ quan tâm đến môn chủ Bích Xà Môn ?

Tiểu Vy gật đầu :

— Không sai ! Nhưng đó là chuyện đã qua, tại hạ không muốn nhắc làm gì !

Họ Triết cũng gật đầu :

— Mỗ cũng không muốn nhắc đến ! Chỉ có điều mỗ nói là muốn thiếu hiệp dừng nghĩ chỉ có một mình mỗ truy tìm ngũ bấu Kim Long !

Tiểu Vy xua tay :

— Tạm cho tôn giá đã nói đúng ! Sau đó thì thế nào ? Không lẽ tôn giá đã

tìm được một trong ngũ bấu ? Vì thế mới bị lão quái vật hành hạ bắt phải cung xưng ?

Họ Triết thở dài :

— Nếu mỗ biết, mỗ đã có thể học được phần nào di học của Kim Long Kỳ Nhân ! Và mỗ đâu đến nỗi phải rơi vào tay lão độc vật !

— Nhưng tôn giá có nói việc đó xảy ra là do tôn giá vô tình nuốt phải Đoạn Trường Tuyệt Mệnh Thảo ! Dù tôn giá cố luyện được sở học của Kim Long Kỳ Nhân, chuyện đó vẫn xảy ra kia mà ?

Họ Triết khẽ lắc đầu :

— Kết quả có thể khác nếu mỗ có sở học cao minh hơn để liễu chết với lão ! Đằng này, mỗ hoàn toàn chịu bó tay !

Tỏ vẻ cảm thông, Tiểu Vy bảo :

– Nếu đã biết như vậy phải chi tôn giá đừng để lão nhìn thấy !

– Nói gì chuyện biết trước ! Thoạt nhìn thấy mỡ bị trúng độc, lão vờ ra vẻ từ nhân và hỏi chuyện mỡ ! Đến khi biết mỡ là ai và có thể từ đó truy tìm được Kim Long ngũ bá, lão mới trở mặt và tự xưng danh tánh !

– Nói vậy trước đó tôn giá chưa từng biết mặt lão ?

– Chưa ! Lão ẩn thân ở Tây Vực, đâu có lần nào du nhập Trung Nguyên !

– Vậy tại sao lão biết có thể truy tìm Kim Long ngũ bá ở tôn giá ?

Họ Triết lộ ý nghi ngại, đáp mơ hồ

– Dựa theo xuất thân của mỡ, bất kỳ ai cũng phải nghi mỡ và đồng bọn phải biết rõ tung tích ngũ bá Kim Long !

– Xuất thân của tôn giá là thế nào ?

Họ Triết bối rối :

– Thiếu hiệp đã có ân cứu tử đáng lẽ mỡ phải nói thật ! Nhưng đáng tiếc thay đây lại là một ẩn tình không thể nói, mong thiếu hiệp chớ phiền trách !

Tiểu Vy mỉm cười :

– Đã là ẩn tình không thể nói thì thôi ! Tại hạ bất tất phải hỏi nữa ! Duy có điều tại hạ đang nghi vấn là tại sao sau đó Đoàn Trường Tuyết Mệnh Thảo lại giúp tôn giá trị trị sinh mạng ?

Không thể đáp câu trước, đến câu

này họ Triết như muốn chuộc lỗi nên hăm
hở giải thích :

– Đó là do mỗ có đôi chút hiểu
biết về y lý ! Ngay khi nghe lão độc vật
quyết định dùng thủ pháp Cửu Độc Xà
phân thân, mỗ nghĩ ngay đến liệu pháp di
độc trị độc ! Tuy nhiên, mỗ vẫn phải chết
nếu không kịp thời gặp thiếu hiệp ra tay
tiếp trợ ! Còn lần vừa rồi mỗ bị ngắt vì
Đoạn Trường Thảo là do độc chất của
Cửu Độc Xà bị công phạt lần cuối cùng
trước khi bị chất độc Đoạn Trường khu
trục trọn vẹn ! Sau khi gột rửa xong chỗ
huyết bắn hơi hám, mỗ tự tìm được lời
giải thích cho nghi vấn này và còn biết
nhờ đó mỗ mới mau chóng hồi phục công
lực !

Võ lễ, Tiểu Vy kêu :

– Thảo nào tại hạ đợi mãi vẫn
không thấy tôn giá quay lại !

Triết Toàn Thu cười với vẻ hối lỗi :

– Để một lúc nữa mỗ sẽ điểm chỉ
cho thiếu hiệp cách xuất nhập Loạn
Thạch Ngũ Hành Trận này ! Có như thế
thiếu hiệp mới không bị....

Đang nói, họ Triết bỗng bỏ ngang
câu nói và cứ nhìn chăm chú vào vương
lạ ở trên tay Tiểu Vy !

Phát hiện điều này, Tiểu Vy đưa
mắt nhìn theo và lập tức giải thích :

– Tôn giá lấy làm lạ về vương lạ
này ? Là do tại hạ nhặt được ở trong trận !
Nếu tôn giá muốn, hãy nhận lấy !

Không ngờ lại nghe Tiểu Vy nói

một lời khẳng khái như vậy, Triết Toàn

Thu ngở ngàng :

– Như vậy sao được ? Đó là...

Bất ngờ, có một thanh âm lạ tai
chợt vang lên tiếp nối.

HẾT TẬP 3

Chịu trách nhiệm xuất bản
CAO VIỆT HIỂN

Biên tập : VÂN VÂN
Sửa bản in : THANH NGÃ
Trình bày : TRUNG ĐỨC

In 500 bản, khổ 13x19. Giấy phép xuất bản số
136/QĐXB của nhà xuất bản Quảng Ngãi cấp
ngày 26/5/1990. in xong và nộp lưu chiểu tháng
6/1990.